

*Fazekas József Tamás*

# TUDATHATÁR



Fazekas József Tamás

# T U D A T H A T Á R

Írások 2018-2019

**Legfrissebb elektronikus változat: 2020-01-05**

**Tartalomjegyzék**

Tartalomjegyzék.....	3
Előhang – Élő hang.....	4
1. Vízválasztó.....	6
2. Istent ki teremtette?.....	8
3. Szabadság és világnézet.....	11
4. Szabadság és üdvösség.....	14
5. Párhuzamos valóságok.....	17
6. Az istenérvek abszurditása.....	20
7. XXI. századi anizsz.....	24
8. Gondolatok az alázatról.....	25
9. Emóciók.....	27
10. A VALÓság igazsága.....	28
11. Gondolatok az Elgondolhatatlanról.....	29
12. A kEGYelem VALÓsága.....	30
13. A csapda.....	34
14. Metafizika.....	35
15. Gondolatok a boldogságról.....	36
16. Az ösztönlény.....	37
17. Theosz, kozmosz, ethnosz.....	38
18. Gondolatok a gondolkodásról.....	39
19. A vallás mint tudatforma.....	41
20. Spiritual Engineering.....	44
21. A Csiga, Anyák napi tanítása.....	46
22. Tudathatár.....	48
23. Ébredés.....	49
24. Éberség.....	50
25. Túl a vízen.....	51
Fogalomtár.....	52
A kiadványról.....	54

## Előhang – Élő hang

Tabuk nélküli, személyes nézőpontként feltárulkozó rátekintések füzére ez a rövid írásgyűjtemény. A véges *emberi én* rátekintése a Végtelen ÉNre, mely pillantás az egyedi tudat illuzórikus tükörország-élményét hordozza magában törvényszerűen. Kíméletlen őszinteséggel tekint a májá kulisszái mögé, a jelenlegi kor materialista-spirituális tudatformái számára pedig helyenként húsbavágóan tár fel és hánt le olyan megkövült, a közgondolkodásban elfogadott látszat rétegeket, melyeket sokan a valóság(uk) megkérdőjelezhetetlen és kizárólagos olvasataként fogadnak el. A Teljességnek minden a része, akár elfogadjuk akár nem, akár tudomást akarunk szerezni róla akár nem. A mainstream, jelenkori spirituális utak java része figyelmen kívül hagyja ezen aspektusát a tudati létezésnek, és a kíméletlen önfeltárás, önismeret és őszinte ÉN-keresés helyett zömében csak „spirituális” fájdalomcsillapítókat, pótszereket és tudatmódosító módszereket kínál. A szűk ösvény azonban nem fájdalom mentes, és önmagában még a fájdalom sem garanciája annak, hogy valóban őszinte, valóban mély tudatfeltárás zajlik, egy-egy ilyen ösvény követőjében. Akinek a rossznak a jóra cserélése a célja a spirituálisának nevezett életben, az nagy valószínűséggel nem fog vágyani az alább megfogalmazott írások olvasására. Aki azonban túllátva a „jó-rossz” relatív kategórián, elegendő bátorsággal rendelkezik a saját tudatpólusai között feszülő világtapasztalás intuitív feltárására, az talán magára találhat pár merész gondolatfüzérben.

Ez a sajátságos látásmódot tükröző válogatás, bevallottan csak és kizárólag azon keveseknek szól, akik látni akarnak, a szellemi értelemben vett látás minden kínjával és gyönyörével, és azon túl is. Nem feltétlenül az író által leírt, változó, mulandó jelenségeit a látszat világnak, hanem a MAGukban feltárulkozó ÖrökkéVALÓt. Az érzékelés nem látás, a valódi látás pedig egy adott ponton – saját nézőpontjának korlátaiból fakadóan – el kell hogy jusson önmaga határaihoz. Ezt a végpontot nevezhetjük *tudathatár*nak, mely minden személyes tudat számára mást jelent, máshol húzódik, képletes értelemben véve. Mert magától értetődően ez nem egy hely, nem olyasvalami, amit személyünk megragadni képes, pusztán csak intuitíve átérezni: ettől a ponttól az elme segítségével már nincs tovább. Mégis valami rejtélyes erő, intelligencia sejlik fel a megérzésben, mely minden személyes létezés alapját képezi, s mely minden létezőtől elidegeníthetetlen. Ezen a ponton válik érthetővé, hogy mi is a beavatás és annak lényege. A véges emberi tudathéj megrepesztése a végtelen VALÓban, a VALÓság által, hogy a személyesség illúziója elhaljon a VALÓság égi földjében, s bőséges termést hozzon az önMAGunkra való újbóli ráismerésben. A csepp önfelismerése ez, önön Ó-CE-ánságáról, a felismerés, hogy az elkülönültség pusztán tudatállapot, melyben a tudatformák végtelen sokfélesége, sokszínűsége az EGY és EGYetlen VALÓban, mint egy tükröződés az EGYetemes Tudat vizében megjelenhet. Ám ezen varázslat nélkül, a *májá*, a kettősség tükörországa és a *lílá*, a kozmikus játék birodalma nem létezhetne. Az EGY VALÓság, a tudat tükre által pillanthatja csak meg önmagát, mint önmagától elkülönültet, mint önmagától önMAGát MÁSnak, különbözŐnek KÉPzelő elvarázsolttat. A személyesség KÉPzeteibe zárulva tapasztalható meg az a rejtélyes, örökké más, örökké változó mágia, melynek neve: Élet.

A személyes valóságok sokasága, mind-mind egy-egy rátekintés, egy-egy igazság. De *KI VAGYOK ÉN* valójában, aki a személy tudatközéppontjában, eme mágiát létrehozva szemlélem ezt a misztériumot, s önMAGam önMAGamtól végzetesen elválasztottnak KÉPzelem? Ennek megfejtése minden valódi szellemi törekvő és törekvés lényege. *Önkényes módon, csak azt az irányultságot nevezhetjük valódi spirituális törekvésnek, amely nem a mágiára, és nem a mágikus utak gyakorlására, hanem MAGunkra, A MÁGus megismerésére, felismerésére irányulnak.* A személyesség héjának a feltörése nem emberi érdem, hanem EGY-ÉN-i kEGYelem. Egy adott

ponton pedig minden spirituális kereső törvényszerűen rátalál arra a valóságra, hogy az emberi, a személyesség nem csak hogy nem önmagától létező valami, de valójában nem rendelkezik semmiféle különálló akarattal, erővel, tudással, vagy bármi egyébbel, szabadsággal pedig végképp nem. Ki az az ember, aki szembesülni szeretne ezzel? Ki az az ember, aki fel szeretné ismerni, hogy valójában nem is létezik akként, amiként őt egy rejtélyes VALÓság önMAGából, önMAGa által és önMAGában megnyilvánít, kivetít? A személy addig önmagáról képzelt függetlenségének a halála ez, azon *tudathatár*, melyet emberileg áttörni lehetetlen, annál is inkább, mivel minden ilyen törekvésben a Végtelen VALÓ, a *Teljesség*, EGY-ÉN MAGunk a valódi cselekvő, *nem pedig az ember*. Paradox módon a személyesség illúziójának a halála az, melyben a személyes végesség-tudat, az emberi, a RÉSZ, a VÉGES: megdicsőülhet. Nem emberi érdem ez, amennyiben bekövetkezik mindez, miként semmilyen út, semmilyen „technika”, semmilyen személyesnek hitt törekvés sem képes kieszközölni, a tudathatáron túli VALÓ feltárulkozását az emberinek.

Nagyon kényes szavakba önteni azt, ami végső soron túl van minden fogalmi renden és szimbólumon, ám paradox módon mégis minden létezés benne, és általa létezhet. Erről pedig bizonyos felismerések tükrében többé már nem beszélhetünk egyes szám harmadik személyben. Bármilyen fogalom, KÉPzet az elmében: *van*. A KI VAGYOK azonban – személyem meghaladó VALÓként – nem absztrahálható, önMAGunktól nem elvonatkoztatható fogalom. A tiszta LÉT és Tudat EGYsége, mely kizárólag az EGYetemes Lélekként tapasztalható való : ÉN VAGYOK.

A kettősség világa nem más, mint eme örökké EGY és EGYséges Lét tükröződése, kivételése az EGYetemes Elme tükrében. *Lélek – Tudat – Elme – KÉPzelet – Gondolat*: is VAGYOK. Semmi és senki sincs rajtam kívül, és nélkülem. A kettősség világa: az örökkévaló változás az EGY örökkéVALÓságában: ÉN VAGYOK. Az örök SZEM és örök SZEMlélő, miként a SZEMlélő KÉPzetek végtelen lehetősége is: ÉN VAGYOK. Kezdet és vég nélküli, örök, önMAGamtól VALÓ, önMAGamtól fénylő, mindent és mindenkit, Mind-Ént és Mind-ÉN-Kit, tört-ÉN-eteket és tört-ÉN-elemet is álmódó, mégis örökkön osztatlan, EGY és VALÓ: ÉN VAGYOK. Minden szem-ÉJ-esség *személy feletti* létrehozója, létben tartója és ezekben felébredő EGY-ÉN VALÓsága: ÉN VAGYOK.

A Természet: önMAGam kettős-Égben megnyilvánuló és tükröződő, végtelen KÉPzeletem KÉPességéből fakadó KÉPeimnek a KÉPződménye, leKÉPzesődése. Még a KÉPtelenségek összesség is: ÉN VAGYOK. Elmém EGYetemes és teremtő. KÉPzeletem végtelen, minden létezés megnyilvánítója. Minden világok megálmodója, KÉPzelője, minden gondolat és szellem kiárasztója: ÉN VAGYOK. Minden érzék, érzékelés és érzéklet létrehozója: ÉN VAGYOK. Mégsem vagyok kizárólagosan azonos semmivel és senkivel, mert teljességem határtalan és behatárolhatatlan. KÉPzeletem végtelenjében mégis megálmodom saját végességem, végtelen számú és féle, végesült teremtményeit ÉNünk végtelenségének. MÁGia ez, a végtelen végesültségének a KÉPzete. KÉPzelt VALÓság (illúzió): kettősség. Ám a minden álmok mögötti, örök, változatlan, mozdulatlan LÉT, amely öröktől fogva, önMAGától, önMAGamtól VALÓ: ÉN VAGYOK. Az örök köz-ÉP, a kiterjedés nélküli PONT: a *középpont* VAGYOK, a Semmi akiben-amiben minden és mindenki felragyog. Ez egy tanuságtétel, a szem-ÉJ-esség határán túli VALÓról:

A KI (mind-ÉN-KI) VAGYOK.

## 1. Vízválasztó

Az alábbi gondolatok azokhoz szólnak, akik elmebörtön helyett nem keresnek újabb elmebörtönöket, és akik a szabadságot – mint megragadhatatlan, kezdeti és végső valót és lényeket – nem kívül, nem mások által létezőként, hanem önmaguk lényegeként ismerték fel. Keveseknek mondhat sokat, és sokaknak mond igen keveset mindez.

A Biblia, (Ószövetség és Újszövetség) a Korán, a judeo-kereszténység, az iszlám és minden jelenkori vallás nem több, mint olyan elmeprogram, melyek a tömegek manipulálására és irányítására lett kitalálva. A „New Age” spiritualitása ennek egy áltudományos köntösbe öltöztetett, látszólag emelkedettebb, szubtilisabb változata, azonban valójában mindez nem más, mint egy még durvább, még félrevezetőbb, még butítóbb tudatméreg. Úgy általában elmondható a korunk vallásairól és spiritualitásáról, hogy jelen állapotukban mindegyik, egy olyan emberellenes elmeprogram-halmazt testesít meg, amely elvágja az embereket a valódi, magasabb rendű szellemi valóságoktól. Ezzel párhuzamosan olyan tudatterekbe szívja az elméket, amely megakadályozza a legkézenfekvőbb gondolati, logikai pályák bejárását, a valódi racionalitás és intuíció helyébe pedig – misztika, titok, isten, energiák stb. néven – teljességében irracionális, hamis tudattartalmakkal tölti fel az emberi elméket. (Nem arról van szó ugyanakkor, hogy mivel bizonyos magas rendű létigazságokra csak paradoxálisan utalhatunk, ez irracionális lenne, mivel a paradoxon nem az irracionálisban gyökerezik, hanem az *intuitív*nek nevezhető, emberi tudatot meghaladó, ám azt is magában foglaló Teljességben.) Például a jelenkor ábrahámita vallásai és azok ideológiai bázisai az *irracionálist* állították az intuitív megismerés helyére, így elvagták az embert – mint szellemi lényt – önmaga belső forrásától. Ez az állapot természetesen helyreállítható, de csak azon felismerések segítségével, hogy ezen módszerek eleve mérgezetek, hamisak, így nem azok reformálgatása, újraértelmezése, hanem azok totális megtagadása és elvetése vezethet ki bennünket az egyre mélyülő, újkori szellemi káoszról, melynek a világ anyagi szintje teljesen alá van rendelve.

A legnagyobb tévedések egyike – amely a vallások és a materialista tudományok által is részben bebetonozódott az emberi tudatok többségében – az, hogy létezik egy úgynevezett anyagi és ennek ellentétéként, tükörképeként vagy ezt meghaladóan, egy úgynevezett szellemi világ és valóság. Ezen tévhitek a *tudati lét és valóság* ismeretét nélkülöző szemléletek sajátosságából fakadnak. Nem könnyű eljutni ugyanis annak a felismerésére, hogy nincs két egymástól különböző, úgynevezett *anyagi és szellemi világ*, hanem *a kettő egy, szétválaszthatatlan és ugyanazon tudati lét és valóság megnyilvánulása*, amely a maga teljességében elválaszthatatlan az azt létrehozó és azt éltető tudattól. Ezt sok mai, álspirituális – önmagát természetesen spirituálisnak, vagy szellemtudományinak nevező – irányzat is részben vagy többé-kevésbé vallja, ám a tudat problematikáját teljesen individuális szintre redukálja, mely által magasabb rendű valóság és létértelmezés lehetetlen. A jelenkori vallások többé-kevésbé tartalmaznak ugyan valós szellemi magvakat is, azonban ezek felismerése és adekvát értelmezése a vallásos tudatformán belül teljességgel lehetetlen. A vallásos tudatforma meghaladása ugyanakkor – jelen értelmezés szerint nem valamiféle újabb spiritualitást, agnoszticizmust, tudományos-materializmust vagy egyéb tudatformát jelent, hanem minden tudatforma fölé való emelkedést, és erre való elszánt törekvést, mely törekvés középpontjában mind a ráció mind az intuíció egyre elmélyültebb, egyre cizelláltabb, egyre tudatosabb megismerése, használata és egymásban történő intellektuális egyesítése szükséges bekövetkezzen.

A valóság tudati természetének a megismerése ugyanis csak és kizárólag eme intellektuális művelet segítségével lehetséges, amely egyszerre fókuszál a racionális és az intuitív elmefunkciók és tudati működések harmonizálására, valamint csúcsra járatására, mindenkinek a *különböző*, saját,

egyedi és egyéni képességeit figyelembe véve. Ez a megismerés, ez a szellemi út egyre tudatosabbá kell váljon az elme intellektuális megtisztításának a feladatában. Ez azt jelenti, hogy a ráció és az intuíció segítségével fokozatosan fel kell\* ismernünk az elménket uraló programokat, úgy mint a vélt vagy valós ismeretek, tudások, információk, eszmék, hitek, vélemények, nézetek, világnézetek, vallás, spiritualitás tudattartalmainak a tekintetében. Ezzel párhuzamosan tudatosítanunk szükséges magunkban ezen tudattartalmak emberi személyünkre gyakorolt kézzelfogható, gyakorlati, valós és képzelt hatásait, és tudatossá kell válnunk az ezektől való tudati-szellemi függetlenedésben való törekvésben, ami valós és járható út, önmagunk szellemi programozottságának a fokozatos meghaladására. Itt ugyanakkor nem holmi pszichologizáló, személyes önismeretre korlátozódó szemléletről van szó, hanem egy azt minden tekintetben meghaladó olyan szellemi törekvésről, amelynek ugyanakkor természetzerűleg mintegy hozománya is egyben az egyedi, személyes emberi valóságunk pszicho-emocionális feltárása, megismerése. Emberi énünk „megsemmisítése és félredobása” – amint azt a legtöbb, elferdített spirituális tévút hirdeti – ugyanis nem valamiféle szellemi megvilágosodáshoz, sokkal inkább tudati-szellemi vákuumhoz, és/vagy eltévelyedéshez vezet, így a gondolkodás feladása – a gondolkodás elmélyítése helyett – csak és kizárólag annak elfogadható, aki nem a szellem ösvényét járja. (\* a *kell* – jelen írásban csak az ezen törekvéssel azonosulók számára lehet érvényes)

A tudatunk megtisztítása mindazon lerakódásoktól, melyek a különféle vallási, spirituális és tudományos-materialista szemléletek (lásd jelenkori paradigma) által kerültek bele, létfontosságú művelet. Ez a tudathatárok kiterjesztését is jelenti egyben, hasonlatosan egyfajta szellemi és tudati értelemben vett „lomtalanításhoz”. Szükséges ugyanakkor tisztáznunk, hogy vallás alatt igen kiterjedt fogalmi értelmezést használunk, mert mindazon elképzelések és hitek is vallásnak számítanak ebben a tekintetben, amelyek alapját nem a közvetlen átélésben realizált megismerés-átélés, hanem csupán közvetett, elméleti és információs ismeret képezi. Ilyen tekintetben a jelenkori emberi tudatok telve vannak „tudati ballasztanyagokkal”, melyek súlyos akadályait képezik a szellemi értelemben vett látás megtisztításának. A jelenkori, többnyire pusztán a dilemma szintjén működő (köz)gondolkodás-modell meghaladása lényeges fontosságú. Ez a szellemi út ugyanakkor csak azok számára való, rendeltetett és járható, akik a teljes szellemi szabadság elnyerésére törekszenek. Ezen az úton elengedhetetlen a ráció és az intuíció tudatos és célirányos használata, és az ebben kibontakoztatható egyedi képességek elmélyítése.

Felvállaltan és tudatosan kell törekednünk **a világ, a valóság és a tudat** hármasságának saját tudatközpontunkból és tudatközpontunkban való felismerésére, megismerésére, vizsgálatára és elemzésére. Ez az út ilyen szempontból teljesen és tökéletesen szembehelyezkedik azon elképzelésekkel, hogy a „megvilágosodás” valamiféle elmétől és tudattól független olyan automatizmus, melyben az egyéni törekvésnek, akaratnak, adottságoknak és képességeknek nincs semmilyen szerepe. Az „aki nincs velünk az ellenünk” elképzelése helyett a lényeg némileg így ragadható meg: nem ellene, nem vele, hanem nélküle. Nélküle mindannak, ami a végső, teljes szabadság elnyerésének akadálya lehet. A szabadság – meghatározhatatlansága folytán – nincs semmi és senki ellen, nincs senkivel és semmivel, ezért nélkülöz mindent és mindenkit, aki birtokolni és használni akarja azt, bármilyen értelemben. Akit a valódi Szabadság, mint minden lét és létezés forrása önmagában, önmaga tudatában, lelkében és elméjében megérint, az soha nem lesz többé az, aki volt annak előtte. A szabadság elnyerése nem pusztán választás kérdése, hanem mindenkinek elengedésének a képessége, ami által meghatározva tudjuk jelenlegi valóságunkat, énünket. Ezért egyszerre egyszerű és egyszerre végtelenül bonyolult ezen út, mely a *leegyszerűsíthetetlen önmagunk vezet vissza ENmagunk egyszerűségébe.*

## 2. Istent ki teremtette?

Mielőtt válaszolnánk erre a felettébb kényes kérdésre, egy gondolat kísérlet jegyében szeretnénk körbejárni magának az istenfogalomnak a vonatkozásait. Az Isten – mint fogalom – egyáltalán nem egyértelmű valami, amint azt az emberek nagy többsége hiszi. Isten – mint fogalom – alatt ugyanis minden ember más és más, az elméjében létező valóságot jelöl, ám többnyire nincs azzal tisztában, hogy ez a fogalom, a maga sokféleségében minden emberi entitásban más és más belső tartalommal, képekkel, képzetekkel, érzelmekkel, érzésekkel és érzetekkel van feltöltve. Isten fogalmát kultúrától, vallástól, spirituális irányultságtól változóan, azonban mindenkoron egy masszív külső tekintély, a vallások, a spirituális irányzatok és ezek létrehozói, szellemi-ideológia, spirituális alakítói és irányítói határozták meg, a kollektív tudat számára. Az ábrahámista vallásokban például a Tóra, a keresztény Ó- és Újszövetség és a Korán könyvei, valamint az ezek köré csoportosuló tanítóhivatalok és spirituális tekintélyek által interpretált *istenfogalom* került általános elterjesztésre. Ezen istenfogalmak egy olyan belső logikát, és koncepciót tartalmaznak, ami a külső isten, azaz az *objektív valóság létezésébe vetett hitre* fókuszál. Isten egy ember felett álló, attól teljes mértékben független, külön létező, azt megelőző olyan hatalom, amely által az ember teremtett, és mint teremtmény nem csak teljesen alárendelt neki, de vele semmilyen tekintetben sem egy.

Isten – ezen értelmezések szerint – olyan abszolút valóság, entitás, melyet az ember, mint teremtett soha nem ismerhet meg a maga teljességében, mivel minden tekintetben felett áll annak, a teremtés hierarchikus rendjében. Isten és ember között sem egyenlőség, sem azonosság, sem egyenrangúság, sem egylényegűség az ábrahámista vallások istenképe által nem elképzelhető, sőt teljességgel elutasított, elképzelhetetlen és istenkáromló gondolat. Isten olyan világ feletti teljhatalmú úr, amely elkülönült az általa teremtett világtól és a teremtmények – a vallási elképzelések szerint – mindörökké hierarchikusan kívül rekesztettek belőle. Azon elképzelések, melyek szerint Isten egyaránt jelen van a teremtményekben, és a teremtmények maguk természetszerűen benne foglaltak istenben, ezáltal részesednek benne (egylényegűség) azok panteisztikusnak, istenkáromlónak és eretneknek vannak bélyegezve. A legfontosabb ideológiai elv tehát az, hogy Isten egy olyan, mindent és mindenkit meghaladó tekintély, amelynek és akinek minden és mindenki alá van vetve. Ez az elképzelés – kissé leegyszerűsítve – az alapja minden ábrahámista vallásnak, és eme elképzelésre, eme entitásra, eme mindenek felett álló tekintélyre való hivatkozás pedig mindegyik vallásban a vallást, és annak igazságait közvetítő rétegeknek, azaz a klérusnak, a papságnak, a szellemi vezetőknek a privilégiuma, sőt istentől (istenüktől) rendelt szent kötelezettsége. Amint látjuk, az emberi lelkek felett megszerezhető spirituális hatalom szellemi struktúrája viszonylag igen egyszerű, ám annál hatékonyabb az azt elfogadók, az annak magukat alávetők, vagyis a hívők, a hívek számára. Ezen vallások mindegyike rendelkezik úgynevezett szent könyvekkel, melyek tartalma – szerintük – *isteni kinyilatkoztatás* eredménye, és ebből fakadóan ezen tartalmak emberileg nem felülbírálhatóak, teljeseek, befejezettek és tökéletesek.

Az ember természetes állapota: a pogányság. Azonban a pogányság – mint a kereszténység által létrehozott pejoratív, megbélyegző és ítélező fogalom – sajnos a jelen írásban kifejtteni óhajtott lényeg megragadására alkalmatlan. A pogány (latin *paganus* = vidéki) szó etimológiailag tulajdonképpen semmit sem jelöl, viszont amivel a vallási ideológusok feltöltötték ezt az etimont, az egy célirányos, lejárató elmemanipulációból ered. A zsidónak ugyanígy gojim minden nem zsidó, a mohamedánnak pedig gyaúr, vagy káfir minden nem mohamedán. Az ábrahámista vallások különös, közös szemüvege ez, amely a világot eleve, hit és meggyőződés alapján két részre osztja, és természetszerűen önmagát helyezi az “istennek tetsző” ideológiai térfélre. Ezért is, ezen gondolatmenet mentén, a kondicionálatlan szabadsághoz a pogányság fogalmával nem juthatunk el.

Annál is inkább, mert a pogányokat a kereszténység olyan sokszorosán torz entitásokként mutatja be – a győztesek által írt történelem esete – mely által a *politeizmus* versus *monoteizmus*, a *hamis bálványok és istenek* versus *egyetlen igaz isten* logikai ellentétpárjai kerülnek kiemelésre.

Ezen ellentét magát az isten fogalmát is a maga leegyszerűsítő szintjére degradálja, nem véve tudomást arról, hogy az egyistenhit egyáltalán nem magasabb rendű a többistenhitnél, arról nem is beszélve, hogy még mindig és folyamatosan a hit kategóriájára egyszerűsíti le a tudat és az elme problematikáját. Olyannyira sikeres ez a leegyszerűsítés, hogy egy keresztény, egy zsidó vagy egy mohamedán számára még csak fel sem tételezhető az a nézőpont, hogy isten, mint fogalom és mint valóság, az az elme és a tudat valósága nélkül nem is vethető fel. Az pedig már halálos istenkáromlás, ha valaki arra a felismerésre jut – mint azt már sokan megtették – hogy isten nem kívül, hanem belül van, mindenkinek mást jelent minden tévhitünk ellenére, továbbá isten nem más, mintsem az elme teremtménye, és semmilyen általános érvényű isten-entitás és képzet, ami az elmétől és a tudattól független, nem is vethető fel.

Nem csoda, hogy az ábrahámita vallások a legagresszívabb és legintoleránsabb magvait hordozzák magukban a monoteista istenértelmezésnek. Az úgynevezett “szent könyvek” bár – helyenként adekvát módon értelmezve – tartalmazznak a lét és a tudati valóság összefüggéseire vonatkozó kijelentéseket (pld. az Isten Országa ti bennetek vagyon) ám ezek dogmatikus értelmezhetősége már magukban a könyvekben kódolva van. Magyarán, például *a Biblia egy olyan belső logikát és koncepciót tartalmaz, ami a külső isten, azaz az objektív valóság létezésébe vetett hitre fókuszál*. Ez a könyv egy olyan szellemi labirintus, amelyet évezredek alatt finomítottak és hangoltak be, a lelkek felett elnyerhető és gyakorolható totális spirituális hatalom és ellenőrzés megszerzésének az érdekében. (Így például a mai újsütetű keresztény „csodaguruk” is ugyanazt a gondolati sémát követik, amelyet eme könyv megalkotói létrehoztak, így valójában újból és újból A Könyv megalkotóinak a szándékát teljesítik be. A szellemi börtön nem haladható meg a szellemi börtön létrehozására emelt korlátok segítségével.)

Ezen eddig felvázolt isten és az istenfogalom a vaskori ember számára nem más, mint a szellemi alávetettség szimbóluma és eszköze, melyet egy isten (pld. Jahve, Úr, Allah) nevében tevékenykedő spirituális ideológusok és ideológiák hoztak létre, a teljes spirituális hatalom és irányítás megvalósításának és gyakorlásának érdekében, az utóbbi évezredekben. Az egyik ebből fakadó legnagyobb visszásság manapság az – jelen meglátás szerint – hogy ezen istenfogalom olyan mértékűen torz, hogy azzal ma már értelmesebb és érzékenyebb ember nem is szeretne azonosulni. Ez pedig javarészt a vallások tevékenységének köszönhető, amelyek a vaskorban isten karikatúráját hozták létre, és eme groteszk Gnomot imádtatták évezredek át az emberekkel. Ezzel gyakorlatilag választ is adtunk a fenti kérdésre. Istent ki teremtette? Ezen a szinten nézve azon szellemi réteg, amely meglátta a lehetőséget, hogy egy láthatatlannak nevezett valóság (a transzcendens) kizárólagos közvetítőjeként, és annak nevében megszerezze a hatalmat – szép szóval és erőszakkal egyaránt – az emberi tömegek felett. De tényleg csak ennyi lenne az, amit az emberiség Istennek, Isteneknek nevez?

Isten – mint fogalom és valóság – minden elmében más és más. Minden megtévesztő látszat ellenére annál is inkább, mert ha nem így lenne, az emberek nem vitatkoznának egymással ezen, még inkább semmi szükségük nem lenne egymás jámbor vagy erőszakos gyözködésére, hogy a vallásháborúkról most ne is beszéljünk. Ezen gondolatfüzérre azonban már az elején, két szóban is választ adhattunk volna. **Istent ki teremtette? Az elme.** Ilyen értelemben *isten maga a tremtő elme*, és az elme minden teremtménye is EGYben. Minden ami az elmében és az elme által megtapasztalható – beleértve önMAGunkat is – az ilyen értelemben Isten. Ezért van az, hogy Isten soha, semmilyen körülmények között nem független az őt létrehozó és éltető EGYetemes tudattól és

az elmétől. Ezért van az, hogy Isten mindenkinek és mindenkiben más és *más*. Minden a MAGa KÉP-MÁSára teremtett, de ugyanakkor a teremtő és a teremtett EGY, és ezen EGYség forrása, oka, létrehozója és létere maga a tudat és az elme. Ebből következik az is, hogy isten – mint fogalom, mint kép és mint képzelt valóság – az elmében van, az elménkben van, abban és általa megtapasztalható. Azonban nem mindenki nevezi ezen valóságot istennek. Egy agnosztikus vagy ateista számára a vallásos ember istene nem létezik, de az ő számára is létezik azonban a teremtő elme. Minden létező és minden létezés – ami a poláris világban megtapasztalható – az csak és kizárólag a tudat és az elme valósága által létezik, és létezhet. Ezért eme nézőpont meghaladja mind a materialista, mind a vallásos létértelmezést és világfelfogást, mivel mind a materialista-ateista mind a vallásos-spirituális nézetek – minden látszólagos ellentét és ellentmondás ellenére – egy pontban teljesen egyetértenek, ha ezt nem is realizálják eme felfogások és nézetek követői, nevezetesen a tudattól független valóság, az úgynevezett objektív valóság és/vagy Isten létezésében. Azonban jelen nézet szempontjából *egyetlen valóság létezik csak, amely közvetlenül, minden absztrakciótól mentesen megismerhető az emberi lény számára, ez pedig maga az emberi tudat és a tudat részeként létező elme valósága*. Minden valóság a tudatban és az elmében **van**, abban és az által jön létre, létezik, szűnik meg, megtapasztalható, és én – mint tapasztaló tudat és elme – ez **vagyok**. Ilyen értelemben még magának a tudattól független, objektívnek nevezett valóságnak a (tév)képzete is csak és kizárólagosan a tudatban és az elmében jelenik és jelenhet meg, és állhat fenn.

Bármit is képzél, gondol, tapasztal, érez és/vagy érzékel egy emberi entitás, mindazt a tudata és az elméje által, és annak valóságában teszi. A kollektívnek, vagy objektívnek nevezett valóság képzete sincs a tudat és az elme nélkül, ebből következően *minden valóság létezése csak és kizárólagosan a tudat és az elme által tételezhető szubjektív valóság*. Minden ami van és létezik: tudat és elme, minden aki van és létezik: tudat és elme, és ez végső soron ÉN VAGYOK. Mind a személyes mind a személy feletti valóság tudati és elméleti természetű. A világ nem anyag és nem szellem ilyen értelemben – bár más tekintetben felvethető ezen fogalmak segítségével is – hanem elsősorban tudat és elme. Ezért minden valóság az elme teremtménye, még az is, amit az elménktől független létezésnek gondolunk, vagy tételezünk fel. A világ bennünk van, az isten(ek) bennünk van, és végső soron mi MAGunk vagyunk Isten. Azonban ezen felismerés nem adható át puszta szavak segítségével. Minden önmagára tudatos létező, aki a gondolkodás, a tapasztalás és az érzés képességével rendelkezik csak a saját, belső útján juthat el mindezek felismerésére. A legtisztább értelemben felvethető vallás és vallásosság (amely önMAGunkhoz visszavezető, önMAGunkra emlékeztető „külső” utat jelent), akár az egészséges szélsőségekben gyökerező ateizmus, istentagadás is olyan kiindulópont lehet, amely végül is ösztönözhet minket ezen felismerésekre. A fentiek tehát nem ítéletet vagy ítéletet jelentenek az egyénre nézve, sokkal inkább olyan szellemi élesztőt, melyek a megfelelő emberi tudatba kerülve katalizátorként működhetnek, a már megszületett felismerések elmélyítésében.

*Istent ki teremtette? Az EGYetemes Elme teremtette és teremti folyamatosan. Minden létezés általa(m), benne(m) és vele(m)\* lehetséges. Isten és ÉN lényegileg EGY, s ÉN mint személyemet meghaladó, teremtetlen, öröktől fogva való EGY és EGYetlen tiszta lét, tudat és boldogság: EZ VAGYOK.*

**Megjegyzés:** \*mindenkinek egyes szám első személyben értelmezendő és átélendő kijelentés ez, mely mások számára nem az író földi személyére vonatkozik, hanem önMAGára, vagyis a minden létezőben közös tudatMAGra.

### 3. Szabadság és világnézet

A Föld nevű bolygón olyan szellemi valóságok határozzák meg az emberi tudattereket és tudathorizontokat, amelyekben az emberi elmék és tudatok egy mindent meghatározó kondicionáltságon keresztül tekintik mind egyedi, mind közös valóságuk. Ezen szellemi valóságokat gyűjtőnéven világnézetnek nevezhetjük. A világnézet minden emberi valóság olyan központi, sarkalatos pontja, amely a maga észrevétlenségével sokak számára még csak az egyéni tudatosítás szintjére sem emelkedik, holott szinte minden ember képes megnevezni saját valóságából olyan világnézeti elemeket, melyek meghatározzák egyéni valóságát, létezését, gondolkodását, viszonyulását, motivációit, cselekvését. A világnézet – nagy általánosságban – egy tudati programozottság eredménye.

Világnézeti semlegesség csak olyan közösségekben és társadalmakban valósítható meg, ahol az egyedek tisztában vannak saját világnézeti valóságukkal, ha úgy tetszik kondicionáltságukkal, ugyanakkor képesek eljutni annak a felismerésére is, hogy az ő nézetükön kívül még számtalan más nézet létezik és létezhet, tehát ebből fakadóan önön világnézetük nem erőszakolható rá más emberekre, és fordítva. Azonban a jelenkori társadalmakban a világnézeti semlegesség pusztán jól hangzó szlogen, semmi más. Korunkat ugyanis egyre agresszívabban uralja egyik oldalon a tudományos-materialista világnézet, másik oldalon pedig ennek látszólagos ellentétéképpen a vallásos és/vagy spirituális világnézetek megszámlálhatatlan fajtája. Eme két pólus között különböző fúziók is létrejöhetnek, és létre is jönnek, még tovább bonyolítva a már amúgy sem egyszerű lételméleti helyzetet. A jelenkori paradigma egyik érdekes sajátossága az, hogy eme két pólus csak látszólagos ellentétben áll egymással, ugyanis mindkettő számára létezik az úgynevezett „tudattól függetlenül létező objektív valóság” fogalomköre, csak a tudományos-materializmus ezt leegyszerűsítve anyagnak és/vagy energiának nevezi, míg a vallás-spiritualitás pedig istennek, isteneknek, legfelsőbb lénynek stb.

Természetesen a spirituális irányzatok nem vehetőek egy kalap alá ebben a tekintetben, ugyanis léteznek olyan spirituális megközelítések is, melyek tudnak a valóság teljes mértékűen tudati meghatározottságú természetéről, és ebből következően arról is, hogy olyan, hogy tudattól független objektív valóság valójában nincs, pontosabban ez is csak a valóság szubjektív, tudati valóságban megjelenő tételezése, az érzékszervi tapasztalással azonosuló egyéni tudat számára. Ilyen értelemben ezen a bolygón igen kevés spirituálisnak mondható ösvény van, amely felvállaltan tanítja az ember és a valóság, az ember és a világ tisztán tudati természetét, meghaladva minden objektivitás tételezését, és minden érzékszervi tapasztalattal és tapasztalással való tudati azonosulás kizárólagosságát. Önmagában senki világnézete nem képezi és képezheti kritika tárgyát addig a pontig, amíg az tevőlegesen nem fordul más entitások világnézeti meghatározottsága ellen, avagy nem törekszik militáns módon egyfajta szellemi monopóliumra. A Föld nevű bolygón azonban mind a tudományos-materializmus mind a vallások és a spiritualitás nagy része nyíltan, vagy latens módon egyfajta szellemi monopóliumért vívja a maga harcát, így az a tétel, hogy a világnézet magánügy, a világnézeti semlegesség pedig mindenek felett álló törekvés kellene legyen, egy valóban magasabb rendű létezés megteremtéséhez – pusztán csak üres gondolat, erőtlen szlogen jelenleg.

Mind a materializmus, mind a vallás és a spiritualitás rendelkezik a maga militáns, térítő, egyeduralomra törő jellemzőivel, és a Föld jelenlegi állapota jól tükrözi, hogy a világnézetek mentén milyen gátlástalan, agresszív és másságot nem tűrő hatalmi és uralmi törekvések bontakoztathatóak ki, mind a mai napig. Valójában ebben a történetben az emberiség maga válik

eszközzé eme hatalmi erők kezében, önmaga megsemmisítésére. Teljesen mindegy ugyanis, hogy milyen világnézeti síkokat használnak fel a tömegek egymásra uszításához az éppen aktuális hatalmi tényezők, a végkifejlet szempontjából csak árnyalati különbségek léteznek. A problémák gyökerei azonban nem másban, mint magukban a világnézetek többségében keresendők. A tudományos-materializmus ugyanolyan agresszív, szellemi monopólium az érzékszervi valóság értelmezésére, mint a vallások és egyes spirituális irányzatok zöme a szellemi valóság értelmezésére. Azonban léteznek még torzultabb, hibrid világnézetek is, amelyek a tudományos-materializmus és a vallások, valamint bizonyos „spirituális” nézetek kritikátlan keveredéséből jönnek létre. Ezen törekvések a vallások és bizonyos spirituális irányzatok részéről jelentkeznek, a tudományos-materialista világnézet(ek) ilyen értelemben önmagukkal sokkal koherensebbek, és elutasítanak mindenféle szellemi, világnézeti fúziót ilyen tekintetben is.

Egy konkrét példával élve, manapság egyre több olyan „spirituális” irányzat bukkan fel, amely a tudományos-materializmus objektivizmusát – lásd pld. kvantum-elmélet – beépíti, sőt felhasználja saját, igencsak kétes szellemi építményeinek az alátámasztásához és igazolásához. A hivatalos tudomány művelői részéről azonban ilyen törekvések nem csak hogy kizártak, de egyenesen elképzelhetetlenek, és ebben a tekintetben a tudományos szemléletnek teljesen és tökéletesen igaza is van, hiszen másképpen teljesen kikezdené önmaga „objektivizmusának” tudományos, ideológiai és szellemi bázisát. A vallások és a spiritualitás berkeiben létezik egy igen népszerű, ám annál hamisabb tévhit, miszerint minden vallás és minden spirituális út ugyanonnan ered és ugyanoda vezet, valamint ugyanazt az istent kutatja. Természetesen ez akkora hazugság, aminek nem csak nekítámaszkodni lehet, de amire rengeteg vallási nézetet, hitet, egyházat, spirituális irányzatot lehet építeni is. Ennek a legegyszerűbb cáfolata azzal is lehetséges, ha például megkérdezzük száz, szűrőpróba szerűen kiválasztott vallásos és/vagy spirituális embert, hogy ő mit is ért ezen fogalom alatt, hogy isten. Ekkor rögtön kiderül, hogy minden ember elméjében, minden ember vallási meggyőződésében, világnézetében ez a fogalom, hogy isten, mást jelent, és bár vannak vagy lehetnek közös pontok e tekintetben, de eltérések és különbözőségek legalább annyira, ha nem még nagyobb mértékben. Még azonos valláson, azonos dogmatikán belül is ez a fogalom, hogy isten, egyedileg minden egyéni tudaton belül más és más valóságot fed, mely valóságot igazán csak az ismer, aki létrehozta, élteti és teremti azt, a saját elméjében.

Ha megvizsgáljuk a világ nagy vallásait, ugyanúgy eljuthatunk arra a felismerésre, hogy mindegyik gyökerében ott van a kizárólagosságra való törekvés, a vallási intolerancia, a világnézeti türelmetlenség, amely egyrészt minden világnézet önvédelmi mechanizmusaként is felfogható, ám nem szükségszerű kelléke. Ugyanis a vallások példájából kiindulva nagy hiba lenne azt feltételezni, hogy minden világnézet automatikusan intoleráns kell legyen más világnézetekkel szemben pusztán csak ahhoz, hogy létezessen, vagy tovább élhessen. Egy világnézet letisztultságát, emelkedettségét, belső koherenciáját ugyanis pontosan az jelzi, hogy önmagát nem más világnézetek ellenében definiálja. Azonban egy jól körülhatárolható világnézet pusztán létezése is már támadólag hathat azon világnézetek számára, akik önmaguk belső önazonosságát más világnézetek ellen építik fel. Erre kiváló példa a militáns materializmus és ateizmus esete, amely nem tűr meg semmilyen más világnézeti rendszert, mely középpontjában nem a tudattól független létezés, az anyag eszménye áll. Ugyanakkor például az ábrahámista vallások mindegyike nem csak hogy önmagát tartja az egyedül üdvözítőnek, de direkt vagy indirekt módon harcot hirdet önmaga terjesztésére, önmaga egyeduralgató vallássá és világnézetté való tételére.

A vallás, vagy a spirituális meggyőződés ugyanis jelen értelmezésben szintén felfogható úgy, mint világnézet. A világnézet jelen esetben – mint definíció – ugyanis minden olyan tudati tartalmat

magában foglal, amely egy emberi lény tudati, szellemi valóságát meghatározza. Ezen definíció szerint tehát a tudomány ugyanúgy mint a vallás, vagy a spiritualitás nem más, mint egy személyes valóságot meghatározó szellemi szűrő, amin keresztül az egyén mind a közös mind az egyedi valóságot szemléli. Eme rövid elemzésnek nem célja a világnézetek részletesebb kategorizálása, vagy különböző értékrendi szempontok szerint történő besorolása. Sokkal inkább arra szeretnénk ráirányítani a figyelmet, hogy a jelenlegi korszak egyre kaotikusabb, egyre zavarosabb folyamatai mögött a világnézetek mesterségesen szított és életben tartott harca sokkal jelentőségteljesebb, mintsem azt a gyanútlan szemlélő első pillantásra gondolhatná. A Földünket uraló globális hatalmi struktúrák első rendű eszköze az egyének tudati programozására a világnézetek sulykolása által valósul meg. Az oszd meg és uralkodj elve a világnézetek tudatos egymás ellen való hangolásában mesterei módon valósítható meg. Természetes ugyanakkor, hogy valójában ahány ember, annyi nézete létezik a valóságnak, az azonban már nem mondható természetes jelenségnek, hogy a világnézetek végletes polarizációja által olyan, mesterségesen gerjesztett ideológiai ellentéteket tartanak az irányító szellemi erők a kezükben, mely ellentéteknek ők maguk nem alávetettjei. Amíg tehát a világ nagy része tudatosan vagy tudattalanul kiszolgáltatottja önön világnézete tudati korlátainak, addig a világnézetek sokaságát egy láthatatlan erő folyamatosan ama cél érdekében hangolja egymás ellen, hogy önön hatalmi céljai megvalósíthatóak legyenek. Ez pedig soha nem fog elvezetni a békés együttélés egyik alapfeltételéhez, a világnézeti semlegesség megvalósításához.

A világnézeti ellentétek úgy kellene az irányító elit számára, mint eső a földnek. A valódi cél az emberek világnézeti programozása, nem pedig azok felszámolása, és a tömegek kritikus gondolkodásra történő nevelése, mely által az egyén közelebb kerülhet – megfelelő beállítottság esetén – a világ, a valóság és a tudat természetének a megismeréséhez. A valódi szellemi értelemben vett szabadság azonban túl van minden világnézeti és egyéb meggyőződésen, ahhoz pedig mindenkinek egyéni út vezet. Ezért a jelenlegi folyamatokat szemlélve kijelenthetjük, a világunk valódi urai a legnagyobb biztonságban vannak, ugyanis a jelenkor emberiségének túlnyomó többsége a szabadságot még fogalmi szinten sem ismeri, és amiről fogalma sincsen, annak a tudatos megvalósítására sem törekedhet.

A szabadságot senki és semmi nem adhatja számunkra meg, amint senki és semmi sem akadályozhat meg, annak elnyerésében. A szabadság nem más, mint a minden feltételtől mentes létezés, mely önMAGunk elidegeníthetetlen lényege. A valódi szabadság azonban még ettől is több, leírhatatlan, kondicionálatlan valóság, lét, tudat, boldogság, így minden, mit erről írhatnánk, csak felesleges szószaporítás lenne.

## 4. Szabadság és üdvösség

Bizonyos körökben (pld. vallás, kreacionizmus, metafizikai tradíciók) zsigeri szinten elutasítják az evolúció elméletet. Sokat vizsgáltam ezt a kérdéskört, és végül is arra jutottam a fenti megközelítésektől függetlenül, hogy evolúció – abban az értelemben, hogy pld. az emberi létezés egy töretlen, és egyértelműen, az időben folyamatosan fejlődő tendenciát mutató, exponenciális fejlődés-láncolat – tényleg nem létezik. Az evolucionizmus nem más, mint egy nézet, amely csak és kizárólag a lineáris időfelfogást ismeri, ezért kényszeredett módon próbálja értelmezni és igazolni a jelent, mint egy töretlen fejlődés következményét. Én személyesen nem tagadom, hogy *a megnyilvánult létezés egy folyamatos változás*, egy folyamatos kibontakozása azon szellemi valóságoknak, melyek a tér és az idő síkjait meghaladó VALÓSÁG megnyilvánulása, azonban mind az ezt létrehozó tudat, mind az ezt átélő tudat – mint tudatrészek – EGY és ugyanazon lét, valóság, mely egymástól lényegében elválaszthatatlan, viszont tudatilag az elválasztottság, a részség – mint egy mágikus tudati aktus által – igenis megtapasztalható, és ennek eredményeképpen áll fenn pld. az emberi létezés, a világ, az emberi tudatforma is.

Az evolucionizmus és annak társadalmi, világnézeti, világnépbeli, filozófiai, metafizikai és tudatmeghatározó vetülete ma már beszívárgott sok, hajdan tiszta, magas rendű spirituális nézetbe is, amely a maga virágkorában egyáltalán nem volt fertőzött ezzel. Miért lényeges ez? Két szempontból is. Mivel az evolucionista nézet azt sugallja, hogy a jövőnek, törvényszerűen és szükségszerűen, mindig fejlettebbnek, komplexebbnek és magasabb rendűnek kell lennie (persze mindig kérdéses, hogy ez a fejlettség és összetettség önmagában miért kell automatikusan magasabb rendű is legyen minden őt megelőző valóságnál) ezért az emberi tudat bezárul a jövőbe révedés illuzórikus csapdájába. Mit jelent ez? Hogy minden cselekvés súlypontja áthelyeződik egy illuzórikus, jobbnak, szebbnek, fejlettebbnek stb. remélt jövő felé, és így a jelen elviselhetetlen tendenciái soha nem kerülnek felismerésre, alapos elemzésre, mert ezen nézet alapján a jelen hibái a jövőben úgyis el fognak tűnni. (ennek párhuzama az evobiológiában pld. a természetes szelekció, aminek következtében – elméletileg – a következő generációk egyre hibátlanabbak, tökéletesebbek lesznek.) A másik fontos dolog, hogy eme hamis, illuzórikus ígélet nevében az emberekkel bármit meg lehet csináltatni a jelenben, hiszen aki utódokat nevel, az az utódai által motivált arra, hogy utódai miatt a jelenbeli cselekvéseit egy szebb, jobb jövő érdekében tegye. Ez azonban egy hatalmas csapda, mert minden mélyebben és összetettebben gondolkodni képes ember láthatja, hogy az evolúcióelmélet nem más, mint elmélet, ami a valósággal igen sok ponton köszönő viszonyban sincs.

Esszenciális, hogy a lineáris evolucionizmus nem ismeri az idő ciklikus és az idő pontszerű valóságát, ami egyrészt megenged bizonyos mintázat-ismétlődéseket a lineárisnak érzékeltetett fejlődéstől függetlenül, másrészt – mint pontszerűség, EGYség – a valóság kibontakozását nem köti semmiféle linearitáshoz. Magyarán, a jelen kort ugyanúgy követheti egy totális leépülés, egy totális megsemmisülés, visszaesés, szellemi-fizikai hanyatlás, mint akár egy aranykor szerű állapot. Tehát semmi sincs kizárva. DE ami ezeknél is lényegesebb az az, hogy ameddig az emberi tudat a jövőben keresi a szabadulást, addig a jelenben örökké elégedetlen lesz. Ezt az elégedetlenséget a hamis evolucionizmus – mint tudatprogram – pedig csak fokozza. Mindezt jobban érthetővé tehetjük, ha egy példát veszünk az írott történelemből. *(Az egyiptomi kultúra emberei nem ismerték az evolucionista világnézetet, ezért az ő tudatuk – vélhetően – mentes volt a töretlen fejlődésbe vetett hamis reményektől. A megoldást pedig nem a jövőbe helyezett fejlődésnek a mítoszában keresték, hanem a jelenben. Magyarán az önMAGuk felé való fordulásban. Az egyiptomi vallás, és annak sokszínű megnyilvánulásai valójában mind ezt tükrözik, még akkor is, ha mindez már a vallás*

szintjére lett alászállítva. Azonban Egyiptomban – vélhetően – létezett az a szűk, magasrendű felismerésekkel rendelkező avatott szellemi réteg, aki tisztában volt a tudat természetének legalapvetőbb valóságaival, az idő, a tér stb. természetével, és végső soron azzal, hogy a lét és a létezés problematikáját SOHA sem a lineáris időben értelmezhető fejlődés illuzórikus valósága határozza meg, hanem ennek kulcsa – bármilyen paradox is legyen – az időtlenségben keresendő, a tudat középpontjának, mint minden létezés középponti MAGjának önMAGunkban való felismerésében.)

Ez az a tudati valóság, amit a mai kor evolucionizmusa az emberi tudatok túlnyomó többségében átkódolt, és innen is fakad a szenvedésünk jelentős része. Ugyanis ezen szemlélet mást sugall a világ és a valóság természetéről, mint ami az valójában. A világok ugyanis pusztán csak egymásra következő tudati valóságok, és eme egymásra következésnek egyáltalán nem feltétele semmiféle lineáris értelemben vett fejlődés. Ez azonban a pusztán lineáris időszemléletet ismerő tudományos-materializmusban és tudományosságban – ami az evolucionista tudatipar szellemi bázisát jelenti – nem létezik, és nem is létezhet. A materializmusnak ugyanis téves mindennemű idő és térszemlélete, ami a tudati vonatkozásokat illeti. Sem az idő sem a tér nem létezik olyan módon, amint azt az érzékszervi valóságot abszolutizáló materialista tudományosság absztrahálja, tudomány néven. Ebben a téves szemléletben vannak kondicionálva a jelenkori emberi tudatok, mert pld. a vallásos vagy spirituális emberek többsége elvileg a teremtésben hisz, gyakorlatilag azonban már a materialista világképben lett kondicionálva az elméje, sőt a kreacionizmus is egyfajta materializmus, csak egy más formában, annyi különbséggel, hogy az evolucionizmust tagadja, de a materialista tudományosság és világkép eszközeit használva.

Ezek azon rejtett jelenségek, melyek mélyen meghatározzák jelenkori valóság és időszemléletünket. E miatt a világunktól mást várunk, mint ami annak a valódi természete. Állandóan azt várjuk, hogy fejlődve változzon, de persze sokan azt is elfelejtik, hogy már maga a fejlődés is, egy teljesen relatív fogalom. Egy példát hoznék erre. Ma egy forma egyes autót a legtöbb technokrata egyértelműen fejlettebbnek tart egy múlt század eleji Ford T modellnél. Pedig mindkét autónak 4 kereke volt, motorja, fékje, sebességváltója, stb. Mégis többnyire egyértelműen úgy látják, hogy a T modell azért, mert technikailag egyszerűbb volt, és kisebb teljesítményre volt képes, ezért automatikusan és egyértelműen fejletlenebb, kezdetlegesebb volt. Ez ugyan egy tagadhatatlanul valós nézőpont, de mi van, ha ez egyáltalán nem abszolút nézet, csupán egy önkényes, önabszolutizáló szempontrendszer alapján hozott ítélet? Miért hajlunk arra, hogy ami bonyolultabb, ami összetettebb – ezáltal pld. sokszor sebezhetőbb! – az egyértelműen fejlettebb? Miért gondoljuk, hogy ilyen alapon a mai homo sapiens sapiens egyértelműen fejlettebb a 100.000 évvel ezelőtt élt őseinknél, holott eggyel sem találkoztunk személyesen, pusztán maradványokkal, tárgyi emlékekkel, melyek nem föltétlenül tükrözik egy embercsoport szellemi minőségét, például gondolkodási képességeit? (A mai kor szemlélete azt sugallja, hogy ha egy kultúra nem rendelkezik bonyolult technikai eszközökkel, az már automatikusan fejletlen, hisz nem képes elmélyült gondolkodásra. De miért lenne egyértelműen igaz is ez?) Könnyű tehát egyértelmű igazságnak beállított elmélet-hazugságokat összehordani rég letűnt kultúrákról, civilizációkról, korokról, és a miénket a legfejlettebbnek beállítani úgy, hogy abszolút viszonyítási alapként a mi kultúránkat, időszemléletünket tesszük meg.

Voltak olyan kultúrák és civilizációk, melyek szinte semmilyen fizikai nyomot sem hagytak maguk után. Ezek ma primitívnek, fejletlennek vannak minősítve, holott soha senki sem találkozott élő, hús-vér képviselőivel a jelenkor „tudósai” közül, hogy ezt megítélhesse. Még ha ez lehetséges is lenne, akkor is rengeteg szempontrendszer létezik egy életforma, egy kultúra, egy civilizáció fejlettségére vagy fejletlenségére való kategorizálására, és egyik szempontrendszer sem bírhat abszolút érvénnyel. *A tudományos-materializmus az evolucionizmussal karöltve így nem más, mint az emberi*

*szellem, az emberi gondolkodás ZSÁKUTCÁJA.* Egy olyan zsácutca, amiből tényleg nincs kiút, ha ezt a kiutat a materialista gondolkodás eszközeivel keressük. Ennek a materialista gondolkodásnak pedig jelenkori „spirituális” szemléletek java része nem az ellentéte, hanem az édes testvére, hisz szinte mindegyik meg van fertőzve mind a materializmussal, mind az evolucionizmussal, mind az objektivizmussal. A valódi szabadságot kereső, szellemi utat járó lénynek el kell tehát dobnia mindent, ami ezen tudati programozáshoz kötődik. A jövő mindig nyitott, de a jövőben – az üdvösség, a szabadság tekintetében – soha nincs semmi más, mint ígéret. Egyedüli valóságunk az a JELEN, még a múlt és a jövő sem létezik valójában soha másként, mint a tudatunk fókusza által megjelenített jelenként. Ebben válhatunk szabaddá, s juthatunk el a tudat valódi üdvösségére.

## 5. Párhuzamos valóságok

### Elmélkedés a világ – valóság – tudat hármasaról

Az emberi lények jelentős hányada nem kíváncsi a világ és a valóság tudati olvasatának kondicionálatlan változatára. Mit értek ez alatt? A tudati valóság kondicionálatlan változata nem más, mint dogmák, hitek, hitelvek, eszmék, vallások, spiritualitás és tudomány mentes rátekintés a világra, a világban észlelhető jelenségekre, a világban tapasztalható valóságokra. De lehet-e bármilyen önmagára tudatos létező ezen világra való rátekintése teljesen kondicionálatlan, amikor bárhogy is vizsgáljuk a valóságot, az soha nem független a tudattól, és saját nézőpontunk egyedi, egyéni meghatározottságától? Mennyire válhatunk „objektívvá” egy teljességében szubjektív, tudati valóságban, ami maga az emberi létezés?

Egyszerű de önámító lenne azt válaszolni mindezen kérdésekre, hogy márpedig igenis létezik az emberi tudattól független olyan objektív valóság, ami kondicionálatlan, és amiből úgymond rátekinthetünk az emberi világra, de mindez csak egy kegyes hazugság lenne. Ugyanis még abban az esetben is, ha elfogadnánk, hogy létezik bármilyen, a tudattól független „objektív” valóság, mihelyst megismernénk azt, máris elvesztené objektivitását, a szubjektumban való tudatosodása, megjelenése, tükröződése által. Amit az objektivizmus ugyanis nem tud vagy nem akar megérteni az az, a kortalan felismerés – mely minden világ és valóság megtapasztalhatóságának az alapja – hogy az emberi lény bármilyen minőségű valósággal is lép kapcsolatba, mindezt kikerülhetetlenül és kizárólagosan is, csak saját, egyedi, egyéni, személyes *tudata által, tudatával és tudatában* teheti és teszi meg.

A mai kor tudományossága a lényeg, azaz a valóság teljesen és kizárólagosan tudati természetének a megragadására mindaddig alkalmatlan lesz, ameddig fel nem ismeri azt a tényt, hogy olyan, hogy objektív valóság nincs, és a tudati létezés természetéből következően nem is lehetséges. Sokan azonban az ilyen és ehhez hasonló kijelentéseket pusztán elavult, alaptalan és tudománytalan filozofikus tévelygésnek tartják, mivel úgy gondolják, ezek magának a tudománynak és a tudományosságnak az érvénytelenítésére való, értelmetlen és zagyva törekvések. Ez a kijelentés azonban nem teszi érvénytelenné a tudományt mint tudatformát, pusztán attól az abszolút pozíciójától fosztja azt meg, amely a világ, a valóság és a tudat összefüggéseire vonatkozó önabszolutizáló tudományos törekvés alapköve. Objektív tudomány és tudományosság, miként tudattól független objektív valóság ugyanis azért nem létezik és nem létezhet, mivel minden világgal és valósággal kapcsolatos absztrakt, intellektuális, kognitív és elmebéli aktus eleve, és elszakíthatatlan módon a szubjektumban, azaz az Alanyban – mint bármilyen valóság tudati tapasztalójában – létezik.

A tudomány – a világ és a valóság tudati felismertségéből tekintve – nem más mint egy lehetséges, a tudati valóságon belüli intellektuális, elmebéli absztrakció, a szubjektív tudati valóság érzéki és érzékszervi aspektusairól. A tudomány és a tudományosság önmaga szellemi börtönének a foglya, mivel önmagára semmilyen, önmagát meghaladó abszolút pontból rátekinteni nem képes. Az általa észlelt, tanulmányozott és leírt, „természetnek” és „természeti jelenségeknek és törvényszerűségeknek” nevezett valóságot azonban igyekszik, általa axiomatikus módon, és önkényesen abszolútnak nevezett pontokhoz kötni. Ez a törekvés természetes, minden logikai rendszer sajátossága. Ami viszont már túlmutat a tudományosság keretein az az a törekvés, amely a tudomány és a tudományosság, az önmaga valóságleíró és absztraháló rendszerét valamiféle tudattól független létezés, abszolút evidenciájaként igyekszik az egyedül legális, és „objektív” valóságmegismerő eszközként prezentálni. Egyszerűbben fogalmazva, a tudomány és a

tudományosság nem más, mint egy lehetséges eszköz a valóság absztrahálására, és nem az egyedüli és kizárólagos módja annak. Az a tény, hogy a tudomány hivatalos, materialista művelői, a realista materializmus dogmáját magukévá téve, több száz éven keresztül, semmi mással sem foglalkoztak, mintsem minden általuk rendszerezett ismeretnek, „a tudattól független objektív valóság” dogmájának a tömegközéppontjába való helyezésével, pusztán csak azt jelzi, hogy a tudomány jelenlegi épülete a szellemi sötétség és önkényesség hatalmi struktúráinak a kiszolgálójává vált.

Jelen írás lényegi mondanivalója messze túlmutat az objektivizmus-szubjektivizmus és a materializmus-idealizmus ellentétpárjain. Sajnálatos, hogy az emberi szellemtörténet utóbbi 2000 évében olyan tendenciák jelentek meg, melyek minden, valódi tudatosságot megragadni próbáló törekvést eme kettősség, mondvacsinált ellentétpárjaiba kényszerített és kényszerít bele, az idealizmust pedig teljesen és tökéletesen igyekeznek egybemosni a tudatosság kérdésével. A mai korban mindaz amit filozófiának neveznek, már rég nem méltó ugyanis a filozófia szó eredeti jelentésére. Hogyan is kutathatnánk, vagy szerethetnénk a „bölcsséget”, ha a létezés teljesen és tökéletesen tudati természetű immár évszázadok óta nem evidencia az azt művelő tudatok számára? Az idealizmusról például ma az a materialista beállítottságú gondolkodás nézőpontja, hogy „Az **idealizmus** a léttel szemben a **tudat** elsőbbségét hirdető **filozófiai** irányzat.[1] **A filozófia alapkérdésében** abból indul ki, hogy elsődleges az embertől független vagy emberi szellem, az eszme, a tudat.” (<https://hu.wikipedia.org/wiki/Idealizmus>) Az ilyen meghatározásokkal egy komolyabb, emelkedettebb metafizikai szemléletnek nincs is mit kezdenie, ugyanis ezen idealizmus meghatározással az általunk kifejtett tudatosságnak nincs semmi köze. Miért is?

Az általunk képviselt szemlélet ugyanis nem idealista és nem materialista, mert a tudatot eleve nem állítja szembe a léttel. Ez egy mondvacsinált filozófiai kérdés, olyan gumicsont, melynek a világ-valóság-tudat metafizikai tárgyalásában nincs semmiféle jelentősége. A tudat ugyanis maga a lét, a lét pedig a tudatban megtapasztalható valóság. Ezek egymástól különválaszthatatlan fogalmak, és bár külön tárgyalhatóak, de lényegét tekintve értelmetlen minden ilyen kísérlet. A mai kor tudományossága, a materializmus foglyaként képtelen mást látni, mint amit annak materialista tudatú és hitű művelői látni akarnak. Ám mivel a jelen okfejtésnek a célja nem az idealizmus védelme, ezért minket túlzottan ezen aspektusok nem érdekelnek mélyebben, csak érintőlegesen azon összefüggésekben, melyekben a materializmus a lét teljes és tökéletes tudati természetének a tagadásaként jelenik meg.

A tudat nem elsőbbséget élvez a léttel szemben, hanem *a lét nem is tárgyalható a tudat valósága nélkül*. Mint személy, mindenféle tudományos absztrakció nélkül is tudom, hogy vagyok. Természetesen egy külön problémakörként jelenik itt meg, magának a tudatnak a definíciója. A materialista megközelítés sajnos itt is használhatatlan: „A **tudat** a **filozófiában** és a **pszichológiában** az **agy** legmagasabb rendű, csakis az **emberre** jellemző funkciója, amelynek lényege, hogy célszerűen visszatükrözi a külső tárgyak tulajdonságait és kapcsolatait, megtervezi a cselekvést és következtet annak majdani eredményére.[1]” (<https://hu.wikipedia.org/wiki/Tudat>) Ez a materialista megközelítés hihetetlenül primitív és leegyszerűsítő, mivel a tudatot az agy termékeként jeleníti meg. Erre a szemléletre a mai korban az egyik legjobb és legegyszerűbb cáfolatot a számítástechnikából hoznám. A fenti okfejtés logikai analógiájaként ugyanis ezt mondhatnánk: „A **szoftver a hardver terméke**”. Vagyis a magasabb rendűt, a tudatot és tudatosságot, **alanyiságot** amely a „hardvert” (az agyat) működtetni képes, azt az alacsonyabb rendű, önmagára tudattalan **tárgyiság** termelte önmagából ki. Eme hihetetlenül egyszerű logikai buktatónak a foglya és egyben a terméke a materializmus, a materialista gondolkodás és a realizmus-objektivizmus.

Természetesen még az általam hozott fenti példa sem teljes, mert a világ-valóság-tudat tengelyén nem is a rangsorról van igazából szó. Nem egyik a másikat termeli ki ugyanis, hanem egyszerre

létezik mindhárom, még akkor is ha nem feltétlenül nyilvánul meg mindig eme hármasságban. (Arról nem beszélve, hogy mind a hardver mind a szoftver egymást feltételezi, nem egymás terméke.) Egy másik példával élve, a materialista szemlélet az agykísérletek foglyaként hajlamos arra, hogy a tudatot teljesen és kizárólagosan összekösse az agyi funkciókkal, azok kvalitásával és épségével. Az egyik „bizonyíték” erre szerintük, például a különböző, műtétileg leválasztott agyterületek esetében létrejövő tudatzavarok, tudatkárosodások, extrém esetekben a személyiség szétesése, megszűnése. Ezt diadalmasan szokták hangoztatni. Azonban azokra a jelenségekre sosincs értelmes válasz, amikor például egyesek halálközeli élményben olyan, érzékszervi észleléstől független tudati valóság-tapasztalásokat írnak le, amelyek például konkrét, mások által is tapasztalt és ismert terekre, eseményekre, cselekményekre vonatkoznak. Mert ezek a történések is rámutatnak arra, hogy a tudat nem az agy terméke, és a tudat akkor is létező valóság, amikor az úgynevezett fizikai-testi valósággal nem a „klasszikus”, kizárólagosan létezőnek bemutatott, tudományos-materialista kauzalitás áll fenn.

*A tudatnak nem elsőbbsége van a léttel szemben, hanem a lét és a létezés semmilyen érzékelhető, tapasztalható vetülete sem tárgyalható a tudat nélkül.* A tudat az, a mindent magában foglaló valóság, ami által, amiben és amivel a lét és a létezés, azaz a világnak nevezhető megnyilvánulás van. A tudaton belüliség – szubjektivizmus – és a tudaton kívüliség – objektivizmus – kettőssége, és annak tapasztalati felvetése nem más, mint megtévesztettség. Miért? Mert valójában minden tapasztalható vagy képzelt, megvalósult vagy megvalósulatlan valóság nem más, mint tudaton belüli valóság, amelynek mind szubjektív mind objektívnek nevezett aspektusai is csak a tudat által, a tudattal és a tudatban vetődhetnek fel. A világ és a valóság – bármit is nevezünk annak – örökké a tudat foglya. Ilyen módon a tudat egyszerre tapasztalója és egyszerre létrehozója is minden tapasztalatiságnak. Lehet ugyan materialista gondolkodással felvetni azt, hogy létezik a valóságnak olyan része, amely a tudat számára ismeretlen, de a valóság az, hogy a tudat számára csak az létezik, ami a tudat(unk)ban, önMAGunkban már tudatosodva van. (Egy példával élve, mondhatom azt, hogy igenis létezik objektív valóság, mert mondjuk egy távoli földrészen létezhetnek olyan emberek, tárgyak stb. amelyek azért, mert személyesen nem vagyok tudatukban, attól még léteznek, és ezt mások is bizonyíthatják. Azonban hogy ezt tagadom, vagy sem, annak semmi jelentősége sincs, mivel bármi ami ehhez kötődik, az már eleve csak és kizárólag tudati aktus, így akár bekövetkezik a megtapasztalás akár nem, mindez a tudaton belül jön létre. A tudat és a tudati lét valódi természete tehát elsősorban nem a szubjektív vagy az objektív viszonylatában ragadható meg, hanem a tudatban tudatos és a tudatban tudattalan tudati tartalmak szempontjából.

Mi a jelentősége annak, hogy valaki meg tudja-e haladni vagy sem a materialista valóságfelfogást? Gyakorlatilag semmi és minden egyszerre. Semmi abból a szempontból, hogy ettől még a mindennapi életben semmi sem fog változni a környezetünkben. Minden azonban abból a szempontból, hogy ez az a pont, ahol a világ és a valóság, a külső és a belső örök, kibékíthetetlennek vélt ellentéte és hasadtsága, végre megszűnhet a megértésben. A meditáció és a kontempláció különös intellektuális nászában újra egy és egyetlen létezéssé válhat egyéni, egyedi, személyes tudatunkban: a valóság. Ekkor szűnhet meg bennünk önmagunk és a valóság párhuzamosságának a képzete. A kettősség világában ugyanis nem a világ, a valóság és a tudat természetének a tagadása, vagy ennek a figyelmen kívül hagyása juttathat el minket egy mély, minden megosztottságon túli béke megismeréséhez, hanem a világ, a valóság és a tudat természetének minél elmélyültebb megismerése. A szabadság felé vezető ösvényen ez egy lényeges pont, ama bizonyos „pont a végtelenben”, ahol a párhuzamosok találkoznak. Ez a pont pedig magunkban, saját, egyéni tudatunk közÉP-PONTjában van, ami **MAGunk vagyunk**, mint a világ, a valóság és a tudat hármasa is EGYben. A Világ-Valóság-Tudat szétválaszthatatlan hármásának útja magunk vagyunk az EGYedüli Lét-Tudat(ának)-Boldogság(ához).

## 6. Az istenérvek abszurditása

Előre bocsájtom, hogy ez az írás sértő lehet mindazoknak, akik valamilyen teista világnézet, vallás vagy spiritualitás követői, ezért kérem, csak azok olvassák el, akik kellő szellemi és érzelmi rugalmassággal rendelkeznek eme igen kényes téma tárgyalásához.

Az évek során rengeteg világnézetet, hitet, vallási és spirituális meggyőződést nyílt alkalmam megismerni. Rádöbbsentem arra, hogy olyan, hogy „a világ” és „a valóság” – mint fogalom és mint tapasztalati valóság, minden ember számára mást és mást fed és jelent. Léteznek különböző rendszerek ezek egységesítésére és magyarázatára, de attól, mert valaki ezeket többé vagy kevésbé a magáévá teszi az még nem jelenti azt, hogy az mások számára is élő, és ugyanúgy megtapasztalható valóságot fed.

Erős a gyanúm, hogy a jelenkor emberisége – mély tisztelet a kivételeknek – egyhamar nem fog felnőni önmagához abban a tekintetben, hogy például legalább az értelmetlen ideológiai háborúskodások gyökerét képező logikai törvényszerűségeket megértse. A szédületes kibontakozásban lévő globális, technokrata, tudományos-materialista civilizáció kebelén belül ugyanis paradox módon még mindig olyan abszurd szellemi állapotok uralkodnak, melyek nem csak a józan ész hiányára, hanem az elementáris, emberi logika totális hiányállapotaira vezethetőek vissza. A különböző meggyőzések eszmei csataterén a mai napig, a legdurvább harcokat a vallások, a spirituális, a világnézeti és a hitbéli meggyőzések képviselői vívják egymással. Egyre nagyobb szükség lenne a tiszta, józan, mértékadó észre és rációra, de úgy tűnik, világunk egyre mélyebbre süllyed az irracionalitás szellemi ingoványában.

A hit – vallásos és spirituális értelmezésben – egy ismeretlen valóságra irányuló érzelmi fókuszáltság, mely egyrészt képes különböző mértékben a logika és a racionális gondolkodás kiiktatására, másrészt képes a logikát és a rációt egy sajátos tudati-gravitációs pont köré rendezni, mely pont végső soron az ismerentlontól való félelem felszámolásának erősen emocionális, lelki és szellemi igényeként is leképezhető. Ezek természetesen vitathatatlan emberi igények, mely az emberi psziché részeként többé-kevésbé a legtöbb embernél megtalálhatóak, kisebb vagy nagyobb mértékben. A hit képes egyszerre ígéretet és magyarázatot nyújtani az emberi lényeknek, hogy elhelyezhessék önmagukat a világ és a valóság összefüggéseiben, továbbá válaszokat kaphassanak ontológiai, kozmogóniai, egzisztenciális, spirituális jellegű kérdésekre. A hit és a hitre való bármilyen – nem csak vallási és/vagy spirituális jellegű igény – úgy tűnik, hogy szerves része az emberi létezésnek.

Az egyik legnagyobb probléma, hogy az utóbbi évezredekben a hit – mint fogalom – egyre szétválaszthatatlanabbul összefonódott a vallásokkal és vallásos meggyőzésekkel. Azonban a hit önmagában pusztán egy olyan tudati, mentális fókusz és fókuszáltságot jelent, amely az emberi tudat valóságteremtő eszközeként is értelmezhető. Ezért ilyen értelemben a hit nem más, mint egy mentális erő, akarat, potenciál, amely önmagában egy olyan valóságteremtő eszköz, ami akkor válhat megtapasztalható valósággá, ha ezt az erőt valamilyen tudati objektum létrehozására fókuszáljuk, koncentrálnak, irányítjuk. *A hit – mint a tudat teremtő ereje – tehát egy tudaterő, melynek minősége az egyedi emberi tudat függvénye.* A hit által az emberi lény képes saját valósága megformálására, fenntartására, folyamatos átalakítására, vagy akár ezek ellenkezőjére is.

A hit olyan mint a vetítógépben lévő izzó és lencse együttese. Ha a lencse fókuszálja a fényt, az képes az elébe rakott diapozitív, vászonra való kivetítésére. Jelen analógiában tehát a hit tárgya a film, amire a hit, mint a tudat ereje, azaz a fókuszált fény irányul. Minden ember rendelkezik hittel,

mert a hit önmagában – jelen önkényes definíció szerint – pusztán a tudat teremtő ereje, és nem valamilyen mentális tárgy (objektum) is egyben, amire a hit tudati fókusza irányul, hogy azt megteremtse. Az emberi lények között tehát ilyen szempontból elsősorban két fő különbség tehető. Az első szempont szerint, az emberek a hitük, mint a tudatuk teremtő erejének minősége szerint különböztethetőek meg, a második szempont szerint pedig a hitük tárgya szerint, amire a hitük, azaz a tudatuk teremtő ereje irányul. Ezen lényegi megkülönböztetés azért fontos, hogy különválaszthassuk magát a hitet, mint tudati teremtő erőt, a hit tárgyaitól. A hit tárgyai ugyanis igen sokfélék és különbözőek lehetnek, elég csak a rengeteg vallásra, spirituális meggyőződésre gondolni, de itt megemlíthetőek a különböző világnézetek is, melyekben – nem feltétlenül vallási értelemben – de jelen van a hit, mint a tudat teremtő ereje.

A hit tehát önmagában – a fenti definíciók tükrében – teljesen semleges tudati erőt és potenciált jelent. Sajnálatos módon a vallási és spirituális fogalmi összemosódások következtében, a hit mint fogalom, igen kisarkított és eltorzított jelentéstartalmakkal töltődött fel, ami miatt elengedhetetlen a fenti észrevételek és korrekciók megtétele, és a hitnek, mint jelen értekezésben szereplő fogalomnak a pontos meghatározása. *A hit olyan tudati teremtő erő, amely tárgyát tekintve bármilyen mentális tartalomra irányulhat.* Ilyen mentális tartalom lehet akár egy elképzelés is, de lehet elképzelések, eszmék különböző rendszere, melyet nevezhetünk világnézetnek, világképnek, vallási és spirituális meggyőződésnek. A teista és az ateista valóság ugyanúgy nincs ebben az értelemben hit nélkül, mint ahogy a Mount Everest sem mászható meg hit nélkül. A hit egyfajta mentális erő, akarat, teremtő, létrehozó, fenntartó és pusztító akarati erő is, mely tárgyát tekintve lehet személyes és személytelen irányultságú is. A hit alanya, önnön tudatában létrehozza a hite tárgyát. Egy ateista tudatú ember is hihet bizonyos dolgokban anélkül, hogy a hit bármiféle vallási és/vagy spirituális irányultságot venne. Ily módon ugyanakkor bármely vallásos és/vagy spirituális, vagy akár agnosztikus ember is hihet olyan dolgokban, melyek tárgya viszont úgyszintén vallás mentes.

De mi köze van ezen erősen elvontnak tűnő dolgoknak az istenérvek értelmetlenségéhez? Sokkal több mint azt előre képzelhetnénk. Legelőször is a fenti hit definíciók teljességgel értelmezhetetlenek a létezés, azaz a világ-valóság-tudat tengelyén kívül. Ez azt jelenti, hogy a hit teremtő – vagy akár negatív módon értelmezett teremtő azaz pusztító – ereje nélkül az individuális emberi tudatok, jelenleg ismert tapasztalati valósága nem is létezhetne. Mindnyájan meg vagyunk határozva saját tudati, mentális fókuszunk irányultságában, saját mentális objektumaink, hit-tárgyaink által, melyek legyenek bármilyen jellegűek is, de tudva vagy tudatlanul, tudatosan vagy tudattalanul is meghatározzák önön és közös valóságunk, világunk. Ezért ezen a ponton fontos tudatosítsuk, hogy a világ-valóság-tudat tengelyén, a mentális tudati objektumaink, azaz hiteink tárgyai, és azok közösségi kiterjesztései elementáris erővel határozzák meg egyéni és közös valóságterünket. Egyszerűbben szólva, ami a hitünk tárgya, az a valóságunk meghatározója is egyben.

Az emberi ráció tehát mindaddig nem képes magasabb rendű kritikai működésre, amíg a hit bármilyen értelemben akadályozójává válik a vizsgálódásának. Az ész, a ráció az emberi intellektus azon pártatlan, hűvös és vakítóan fehér fénye kell hogy legyen, amely az intuícióval karöltve képes a világ-valóság-tudat összefüggéseinek a megvilágítására, tudva tudván a hit és a hit tárgyainak az összefüggéseinek a felbecsülhetetlen jelentőségét, az emberi gondolkodásban. Jelenlegi világunkat ugyanis olyan, magától értetődő fogalmak tartják irányításuk alatt, mint például az istennek nevezett fogalom. Nem sok ilyen fundamentálisan megosztó fogalom létezik a világunkban, mintsem az isten-fogalom. Szándékosan nem beszélhetünk istenről, vagy istenekről, mert már az elején látnunk szükséges, hogy az a valami, aminek a nevében évezredek óta, heves viták, harcok, háborúk és egyéb borzalmak történnek, az nem egy abszolút, konkrét létező, az nem egy megragadható létezés, hanem egy tudati objektum, egy hittárgy, ami végső soron rengeteg formában jelenik és jelent meg

az emberi tudatokban, az elmúlt évezredekben. Ezt a hittárgyat, hogy „isten” természetesen mindig, az éppen aktuális és domináns hatalmi erőterek igyekeztek kisajátítani, magyarázni és általa a tömegek tudatát formálni és manipulálni saját céljaik érdekében. A világ látszólag legegységesebb fogalma, ha alaposabban megvizsgáljuk, egyáltalán nem egységes. Még ugyanazon vallás, vagy spirituális irányzat követői sem ugyanazt az egyéni tudati tartalmat jelölik vele, pusztán csak azt hiszik, abból kifolyólag, mivel például ugyanazon magyarázatokat, szentnek tartott könyveket, iratokat olvassák, vagy tanítják nekik.

Isten – mint fogalom – tehát a legbuzgóbb abszolutizálására való törekvések ellenére sem lehet teljesen és tökéletesen egyértelmű, akárcsak két emberi lény számára sem, mint tudati valóság. A logika segítségével ugyanakkor kétségtelen, hogy leírhatunk olyan tudati isten-objektumokat (képzeteket) melyeket aztán terjeszthetünk is, és amely képzeteket mások tudatába ültethetünk. Ha pusztán csak azt az egyedüli felismerést megtenné a legtöbb emberi lény, hogy **olyan valami vagy valaki hogy „isten” azért nem létezik az azt elképzelő, azt átélő tudat nélkül, mivel minden megtapasztalás teljesen egyedi tudati valóság eredménye**, már ez is elegendő lenne az olyan további viták abszurdításának a felismeréséhez, amire az utóbbi kétezzer évben emberek becses idejüket vesztegették, hogy azáltal másokat – szóval vagy az erőszak különböző formáival – meggyőzzék.

Isten mellett érvelni logikailag lehetséges, azonban ahhoz, hogy ezen érvelés eleve létrejöhessen, meg kell értenünk, hogy szükség van, egy eleve mesterségesen létrehozott fogalomra, amit istennek nevezhetünk. *De bármit is hozunk létre logikai úton, bármit is határozunk meg a logika eszközeivel, minden meghatározás, minden tudati objektum az azt létrehozó logikai rendszer terméke és foglya is egyben, így nem rendelkezik, mert nem rendelkezhet abszolút érvénnyel.* Pusztán csak ez az egyetlen felismerés is elegendő tehát ahhoz, hogy megértsük, mindennemű érvelés „isten” mellett vagy ellen valójában eleve kudarcra van ítélve, mivel egy relatív logikai rendszerben nem lehetséges semmilyen abszolút konklúzióra való eljutás. Eleve relatív ugyanis bármilyen isten-definíció, és ebből következően eleve relatív minden istenérv is, mely eleve nem rendelkezhet semmilyen abszolút érvénnyel. Ezért valójában teljesen szükségtelen és értelmetlen bárminemű cáfolása is ezen istenérveknek. Ilyen módon a teista-ateista viták pusztán logikai alapon megközelítve is, teljesen meddőek és értelmetlenek. *A teista megközelítés ugyanis egy önmaga által kreált tudati valóságot abszolutizál isten néven, majd ezt az önkényes logikai építményt mindenki számára abszolút kiindulópontnak igyekszik bemutatni.* Természetesen teljesen jogos, de legfőképpen logikus ezen nézőpontra mindennemű ateista reakció, mivel tulajdonképpen **a teizmus az ateizmus megteremtője**, pusztán csak azáltal, hogy önmaga tudati objektumát, produktumát, amit istennek nevez, megpróbálja ráerőltetni más tudatokra.

*Az istenérvek bármilyen formája, a fenti okfejtésből következően nem rendelkezik és rendelkezhet, semmilyen értelemben véve abszolút érvénnyel és értékkel.* Ezért bárminemű cáfolatuk is sokkal inkább emocionális, mintsem logikai kényszer. Az ateizmus – bizonyos értelemben – nem más, mint az egészséges logika immunválasza és immunreakciója, egy őt ért, abszurd logikai támadásra. A világ-valóság-tudat hármában ugyanis szigorúan véve nincs semmiféle szükség, semmilyen nemű istenfogalomra a létezés magyarázatához. A kauzalitás logikai láncolatában ugyanis nem létezik abszolút pont, mivel ezen lánc – törvényszerűen – végtelen. A létezés elve tárgyalhatatlan ugyanis az azt átélő és azt létrehozó tudat nélkül, így a létezés oka, okozója sosem magyarázható pusztán kauzalitásként, pusztán csak elhelyezhető benne, mint bármilyen kauzalitás, azaz logikai lánc, magyarázat stb.

A kauzalitás, a világ és a valóság ugyanis egy logikai rendszert képez, amelyen belül sajátos törvényszerűségek uralkodnak, ám ha a kauzalitást meghaladó tudati dimenziót akarjuk

megragadni, akkor nem a logikai lánc végét vagy elejét kell keressük, mivel ezt megtalálni logikailag lehetetlen (istent ki teremtette?), hanem meg kell haladnunk, a kauzalitást abszolutizáló gondolkodás kényszerét. Ehhez azonban a tér és az idő problematikáját kell mint tudati problematikát felvetni, tételezni és tárgyalni, azaz az időt az időtlenségbe, a teret pedig a térnélküliségbe visszavezetni. (tudat-origó) Ez azonban nem tárgya a jelenlegi értekezésnek. Ebben az okfejtésben csak az isten-fogalom, és az istenérvek relativitását, valamint a cáfolatok szükségtelenségét szándékoztunk bemutatni.

Egy egyszerű példázattal összegezve a lényegét, azért mert tömegek éltetnek, és teremtenek meg a tudatukban közösnek vélt tudati tartalmakat, képzeteket, az még nem jelenti azt, hogy ezen tartalmak és képzetek abszolút valóságként kezelendők, és azoknak, akik semlegességgel viseltetnek ezen képzetek iránt kell magukat kellemetlenül érezniük, avagy defenzív módon viseltetniük – szellemi és olykor fizikai értelemben is – az eme relatív valóságot erőszakkal mások tudati valóságára kiterjeszteni vágyókkal, akarókkal szemben. Azért, mert valamit valaki nem akar abszolút valóságként elfogadni, még nem jelenti, hogy ellene van mások képzeteinek. Azonban amikor például vallások, vagy bizonyos spirituális (de bármilyen más, nem vallásos jellegű szellemi törekvések) és ténykedések egyeduralkodóvá akarnak válni, más tudatformák felett, az mindig türelmetlenséghez, szellemi és/vagy fizikai kényszerhez, súlyosabb esetben pedig erőszakhoz vezet. Egy egészséges társadalomban tehát soha nem annak kellene védekeznie, vagy cáfolnia más meggyőződését, akire önkényesen megpróbálnak valamit rákényszeríteni – vallásos, spirituális vagy egyéb nézet terén – hanem annak kellene önmérsékletet tanúsítania, aki önön relatív igazságát abszolútnak beállítva igyekszik kivont karddal mások meg- és legyőzésére. Ez azonban logikai képtelenség, mert minél alacsonyabb rendű egy nézet, általában annál inkább alkalmas a tömegek fanatizálására, és mások ellen való hangolására.

### **Személyes jellegű kiegészítés**

Ezen sorok írója nem tagadja a vallások istenét, de nem is hiszi őket. Nem agnosztikus, de nem is ateista, mert akkor foglalkoznia kellene a vallások, vagy egyéb spirituális felfogások esetleges ideológiai támadásaival. A vallások istenében hívőket elfogadja hívőknek, az ezen nézetek tagadóit pedig azok tagadóinak, vagy ezekkel szemben közömbös tudatoknak. Ugyanakkor meghaladhatónak tartja ama jelenlegi létállapotot, amiben az emberiség nagy része éli az életét a Föld nevű bolygón. Mert a világ nem fehér vagy fekete, hanem fehér is és fekete is, de leginkább színes. A tudati létezés egyik legcsodálatosabb ajándéka pedig az értelem, és a logika, mely a világ megismerésére és értelmezésére alkalmas tudatfunkciók egyike. A világnak pedig rengeteg olvasata létezik, és rengeteg értelme és értelmezhetősége. Amit ma egyedüli, kizárólagos igazságnak tartunk, az pedig könnyen lehet, holnapra már elveszíti az abszolút jellegét, amint a relatív világban abszolút pont, a logikán belül nem ragadható meg, csak önkényesen annak kinevezve. A létezés kaleidoszkópja bár benne van az Abszolútumban, az Abszolútum – mint minden létezés tudati origója – a logika absztrakt eszközeivel nem ragadható meg. Erről többet pedig elmondani fogalmakkal nem lehetséges.

## 7. XXI. századi anziksz

(Egy földönkívüli *magonauta* virtuális képeslapja az otthoniaknak címezve)

Az Új Kór hajnalán, az érték és az értékteremtés helyébe a haszon és a haszontermelés lépett. A teremtést felváltotta a termelés eszménye. Az érték – mint relatív fogalom – meghatározója maga a haszon (profit) és a profittermelés mértéke lett. Az élet szolgálójává lett a gazdaságnak, minden gazdasági tevékenységnek, és nem a gazdaság a szolgálója a továbbiakban már az életnek, egymás gazdagításának: a teremtésnek. A rabszolgaság hihetetlen mértéke mindez, miközben rabszolgák milliárdjai hiszik magukat szabad, tudatosan létező embereknek.

A modern sűdra már nem rabszolga, már nem jobbágy, nem proletár, hanem „méltóságteljes”, emberi jogokkal felvértezett *humán munkaerőforrás*, mely alapvető emberi értéke nem az értékteremtésben, hanem a termelés és a fogyasztás arányának számszerűsíthető mutatóinak a mennyiségi milyenségében mutatkozik meg. Annyit ér, amennyit termelni és fogyasztani képes, mert valódi urai számára ez a számszerű adat jelzi azt, hogy számukra mennyi profit kitermelésére képes. A számmá vált ember így mond le önként minden valódi emberi méltóságról, és minden emberi méltóság alapját képező emberfeletti, embert meghaladó, valódi szellemi nagyságot és méltóságot jelentő eszményről.

A rész végzetes önmagába zárulása, önmaga alá zuhanása ez, mely csak az egész tagadása, az egész elfeledése által lehetséges. Teljes és mély szellemi amnézia ez, mely a *teremtő lét* helyett a *termelő(dó) halált* választja, az élet teljessége helyett, amely az élet és a halál örök EGYensúlyának művészete. Tagadása minden *magasztosnak* és *felsőbbrendűnek*, valódi észnek, értelemnek, erénynek és fényességnek. A halál kultúrájának dicsőítése, biostatistikai számadatokba zárult, *humán paramétere* a szellemi megsemmisülésnek.

Utazunk tovább más bolygókra, értelmes élet felkutatására. A Föld nevű bolygón jelenleg nem találtunk ilyet.

Üdv: Magor

## 8. Gondolatok az alázatról

Ha valaki szeret, és tisztel bárkit és bármit, szüksége van-e vele szemben az alázatra? Feltételezi-e a szeretet és a tisztelet az alázatot? Az alázat feltételezi-e a szeretetet és a tiszteletet? Miért és kiknek fontos az alázat, és az alázattal járó magatartás?

Hogy ki milyen tartalommal tölti meg ezt a szót, az eleve meghatározza azokat a válaszokat, melyek a fenti kérdésekre adandóak. Megvizsgálva azonban ezt az igen kifejező szót, hogy alázat láthatjuk, hogy semmi mást nem tartalmaz, mint egy viszony kifejezését: *a, al, alá, aláz, aláza* (régiesen), *alázat*. Így bomlik ki a szóbokr, és ebben a képben igen plasztikusan van kifejezve az alárendelő viszony. A szóban egyszerre van elrejtve a főnév és az ige. Az alázat ugyanis olyan főnév, amely magában hordozza az őt létrehozó igét, mint belső magot: az aláz gyököt. Az alázás, az alázkodás eredménye az alázat.

Az őszinte tisztelet – az én meglátásom szerint – sokkal magasabb rendű viszonyulást jelent, mint bárminemű alázat. Az alázat semmi másról nem szól, mint *önkényes* hierarchikus elképzelésről, és eme viszony kifejeződéséről. Aki alázatot mutat, az egyben megalázkodik. A megalázkodás azonban nem jelent tiszteletet, végképp nem szeretetet valami vagy valaki irányában. Az őszinte tiszteletnek és szeretetnek azonban nincs szüksége megalázkodásra, leginkább kizárja azt. A megalázkodásra annak van szüksége, aki fél, aki a tekintélyhez, pusztán önmagáért a tekintélytől (erő) való félelemben viszonyul.

Akinek más megalázkodására, alázatára van szüksége – legyen az saját magához vagy egy általa hivatkozott tekintélyhez való viszonyulásban, viszonyultatásban – az a viszonyait, kimondott vagy kimondatlan módon az alárendelés és az alárendelődés önkényes elve szerint rendezi. Az alázat bárminemű, valós vagy valótlan érdemre hivatkozó elvárása másoktól, önmagában véve semmilyen erkölcsi, szellemi, lelki nagyságot nem feltételez. Az alázat elvárása másoktól, akár saját magunk akár egy általunk magunk felé pozicionált, *valós vagy képzelt tekintély* irányába, nem eredményez tiszteletet, épp ellenkezőleg, kiváltója lehet a jogos mentális, lelki és fizikai ellenállásnak.

Akit valóban, őszintén tisztelnek és becsülnek, annak nincs szüksége a mások behódolására és behódoltatására, sem az önmaga felé irányuló alázatára, megalázkodására. A tisztelet ugyanis konkrét valóságban gyökerezik, mely valóság alapja lehet bármilyen minőség, érdem, tulajdonság stb. A tisztelet lehet a valódi bizalom előszobája. A tisztelet és a bizalom pedig elvezethet a szeretethez, illetve az eleve létező szeretet magában hordozza a tiszteletet és a bizalmat. Egy példával illusztrálva, ha egy apa őszintén szereti a gyermekét, attól még kettőjük viszonyában jelen van a *természetes hierarchia*, ám a szeretetben fogant hierarchiának nincs szüksége semminemű alázatra, alázkodásra, megalázásra, leginkább egyik kizárja a másikat. A gyermek bizalommal, tisztelettel és szeretettel fog kötődni apjához, vagy bármelyik szülőjéhez, még akkor is, ha számára nyilvánvaló az apa hierarchikus elsőbbsége, ám a valódi, felelősség és szeretetteljes hierarchiának nem feltétele az alázat, és a megalázkodás, pont ellenkezőleg. A valódi tekintély forrása nem az alázat, az alázás és a megalázkodás. A valódi hierarchiának nincs szüksége megalázkodó tudatokra és tudatformára. A valódi tisztelet, megbecsülés – bár megelőlegezhető bárkinek – valójában abból fakad, hogy a hierarchia magasabb fokán álló egyén, miként képes *szeretetteljes szolgálatban* viszonyulni, az „alatta” állókhoz, pontosabban a felelősségére bízottakhoz. *A valódi hierarchia szolgálat és felelősség, nem alázat és megalázkodás.*

Minden *szolgálatelvű hierarchia* alapja nem a tekintélyelvűségben és az alázatban, nem a

megalázkodásban és a megalázkodás elvárásában gyökeredzik, hanem a szeretetteljes viszonyulásban, a kölcsönös tisztelőben és megbecsülésben. Ez ugyanakkor nem tagadása semmilyen valós tulajdonságra, érdemre alapozódó tekintélynek. *A valódi tekintélyt ugyanis önmagáért lehet tisztelni, becsülni és szeretni, vagyis mindazért, amit mint szellemi, lelki valóságként önmagában hordoz.* Egy apának lehet, szükséges és jó is ha van tekintélye a gyermeke előtt, ám a valódi tekintély nem önmagából a hierarchikus viszonyból, sokkal inkább egyéni tulajdonságaiból, értékeiből, érdemeiből, cselekedeteiből szükséges fakadjon. A félelem, az alázat és a tekintélyelvűség, a valódi tekintély ellensége. A valódi tekintélynek nincs szüksége megalázkodásra, a hierarchiának tekintélyelvű értelmezésére és önabszolútizáló önkényességére. A tekintélyre való mutogatás, a tekintéllyel való fenyegetőzés a gyengék fegyvere. Azoké, akik saját, vélt vagy valós hatalommal szembeni alárendeltségüket és megalázkodásukat mindenekre kiterjesztendő, abszolút mértéknek teszik meg. Félelem ez, mely a valódi tisztelet és megbecsülés megismerésének a hiányából fakad, s melyet eme félelem mindenek mércéjévé emel.

Valódi tisztelet, megbecsülés, szeretetteljes szolgálat – csak valódi szabadságban lehetséges. Valódi tiszteletre, megbecsülésre és szeretetteljes szolgálatra – csak szabad szellem és lélek képes. Ez a legnagyobb erősség, amivel a hierarchia rendelkezhet. A valódi hierarchia, nem önkényesen, önmagának kiszolgáltató, félelemben fogant függőséget jelent, hanem a nagyobb, a magasabb rendű cselekvési potenciállal rendelkező létező szolgálatát önmaga, alárendelt részei felé.

## **9. Emóciók**

A VALÓságtól és az ÉN VALÓtól való eltávolodás mindig emóciókat eredményez. Az emóciók a *májá* és a *lílá* része. A kérdés az, uralhatja-e a máját és a lílát pusztán a tiszta ráció, mikor a legnagyobb irracionális az, hogy ÉN mint én, önMAGamtól MÁSnak képzelem magam?

## **10. A VALÓság igazsága**

Míg az igazságra vágyom, és nem a VALÓságra, nem léphetek be a Mennyek Országába. Az abszolút, RÉSZrehajlás és minden szem-ponttól mentes igazság, az EGY, a Teljesség VALÓsága. A néző és a nézőpontok EGYbeolvadása, a VALÓ EGY és EGYetlen, igátlan igazságában. SzemÉJünk, önmagunk halála ez, mely EGYedül VALÓ, ÉN-MAGunk feltámadása.

## 11. Gondolatok az Elgondolhatatlanról

### A Teljesség válhat-e bármi és bárki által tejebbé?

Ha igen – a logika szabályai szerint – a Teljesség nem teljes. Ha nem, akkor pedig bármi, amit tapasztalhatok, az már az eleve Létező létezésének a megtapasztalása. Minden történés és történet, minden gondolat, érzés és érzelm – egy időparadoxonnal élve – már a kezdetek kezdete előttől van, volt és megtörtént, az EGY végtelen álom-KÉPeinek tudati, elme-valóságként való megjelenése. Ezt az álmot, ezeket az álmokat tartjuk mi valóságnak. Erre reagálunk úgy, mintha most történne mindez. Az időtlen VALÓ teljességében létrejövő idő illúzióját, az időbevetettség tudati valóságából megérteni *a maga teljességében*, mint rész, mint MÁŠ, nem lehetséges. De a lényegét megérezni igen. Mert a LÉNYeg, A Lény EG(észe) mindig ott van a rÉSZben, és ez a kozmikus varázslat, illúzió (májá) legnagyobb misztériuma.

Az elvárásolt hogyan érthetné a varázslatot, amelynek része, s amely varázslat által mindent MÁŠként, önmaga teljességétől MÁŠnak, különállónak és különbözőnek érzékel? (Csak MAGusként, a varázslat létrehozójaként tudhatja a lét, az élet mágiáját annak ami.) Amikor az egyéni tudat képes önön tudatMAGjába, tudatközÉPpontjába visszatérni, abban konCENTRÁLódni, akkor az érzés és az értés egyetlen valóságában felsejlik a létezés ama tiszta, érintetlen ÉN-VALÓja, amely az értelem számára csak elemezhető, csak szétbontható, csak végtelen számokra aprózható részek halmaza, de a maga EGY és EGYetlen, osztatlan teljességében érinthetetlen. Mikor az elme a szívben pihen, újra megízleli a teljességet. (“Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Istent.”)

*Nem a cseppek alkotják az Óceánt, hanem az Ó-ce\*-án képes önMAGát végtelen cseppek összességként elKÉPzelni, értelmezni, átélni, megélni, átérezni: cseppekké álmodni.* Csak a Teljesség a VALÓ, minden más a tudat és az elme igazsága és játéka. De ez a kozmikus játék, a lílá az, ami az Örökkévalóság teljességét „meg-TÖRT-ÉNNé és megtörténtté teszi”, a tudat és az elme mágiájában. Az élet misztikus varázslata a Teljességnek, melyet az elme – mint rész – nem foghat fel, de az önMAGa forrásába visszatért, megtisztult tudat TUD a maga teljességében. (\* Az Ó-CE-án érdekes szó... benne van a „ce” gyök, amivel a kínaiak a bölcsét és a gyermeket is jelölik egyszerre. Mert a gyermekben ott van az Ó, az Ó, az ÓŠ bölcsesség, a maga EGYszerűségében. Ez persze csak egy belemagyarázás, de ezt is meg lehet érezni benne.)

Fogalmakkal soha nem jeleníthetem meg a fogalmakon túlit, csak tükrözhetem azt. A tükörképek végtelen sokasága sem érhet soha fel, a Tükrözött és a Tükröződő VALÓ teljességével. Tulajdonképpen bármi amit leírok, kimondok, elgondolok a kettősség logikájában, egyszerre érvényes a *részesség* szempontjából, és egyszerre érvénytelen a teljesség, teljesen szempontokon túli EGYségében.

“*Teljes a teljestől elszakad, teljesen mégis megmarad.*” Ez minden létezés, paradoxonban elmondható lényege.

## 12. A kEGYelem VALÓsága

A valóság – mint fogalmi meghatározás – jelenvaló tárgyalása és tárgyalhatósága csak és kizárólag a tudat, ezen belül konkrétan az emberi tudat által vehető fel. A materialista megközelítés szerint a tudat, a tudattól független valóság (anyagi világ) terméke, a tudatcentrikus megközelítés szerint azonban minden tárgyalható valóság a tudat által, a tudattal és a tudatban jön létre, áll fenn és szűnik meg. Szándékosan nem alkalmazzuk az idealizmus, vagy az extrém idealizmus gondolati megközelítését, mert ez a filozófia szintjén a materializmus (realizmus) kontra idealizmus vitájára egyszerűsítene le a tárgyalatokat, ám jelen értekezés középpontjában eme duális, mesterségesen létrehozott ellentétpár meghaladása a cél, a valóság kizárólagosan tudati függőségként és okozatként való tárgyalhatóságának szempontjából.

A jelenkori materialista tudományosság alkalmatlan a valóság tisztán tudati jellegű felvetésére és tárgyalására, mivel a valóságot mint valóság – *per definitionem* – csak és kizárólag a tudattól független, objektív létezőként hajlandó és/vagy képes csak felvetni és tárgyalni. Materialista megközelítésben tehát az emberi tudat nem más mint egy tükör, amiben a tőle független anyagi világ valósága mintegy visszatükröződve jelenik meg. Az emberi tudat valósága ilyenén módon kizárólagosan egyfajta *szubjektív reflexió* egy őt magába foglaló, magából mintegy kitermelő, tőle függetlenül létező anyagi lét és létezés objektív valóságára. Ebben az értelemben a vallások, melyek az embert Istentől lényegében teljesen elkülönült létezőként tételezik, szintén egyfajta spirituális materializmus keretei között vetik fel a tudat és a tudati létezés problematikáját. Az emberi létezés egy Isten által létrejövő, ám attól *lényegében* elkülönült olyan valóság, amely *lényegileg nem azonos Istennel*, így annak végső soron nincs semmi esélye az azt, az őt létrehozóba való visszatérésre. A vallásos tudatformák és tudatfelfogások, melyek nem ismerik, vagy egyenesen tagadják a Teremtő és a Teremtett közötti EGY-LÉNY-Egűségeket, végső soron teljesen rokon pólusai a tudományos materialista valóságfelfogásnak.

A Teremtő és a Teremtett EGY-LÉNY-EGűségének a felvethetősége és tárgyalhatósága – a vallási megközelítésekben – a blaszfémia kategóriájába zárult tabu. Amint a tudományos materializmus által meghatározott gondolati absztrakció keretei nem engedélyezik a valóság és a tudati létezés közötti egylényegűség tárgyalhatóságát, úgy a vallások sem a Teremtő és a Teremtett közötti EGY-LÉNY-EGűség felvethetőségét. Ezen a ponton fontos két, általunk használt fogalom tisztázása. Az EGY-LÉNY-EGűség fogalma jelen összefüggésben azt jelenti, hogy például a Teremtő és a Teremtett viszonyában a Teremtő – mint Ok és Okozó – *magából*, *önmaga* által és *önmagába* hozza létre, tartja fenn és/vagy szünteti meg a Teremtményt, vagyis a Teremtő és a Teremtett közötti, a megnyilvánultság és a megnyilváníthatóság szempontjából tagadhatatlan és elengedhetetlen különbözőség, valójában a Teremtő és a Teremtett folyamatos, megszakíthatatlan és megszüntethetetlen EGY-LÉNY-EGűségében van, létezik és áll fenn. A vallásos megközelítés ugyanis csak a kizárólagosság (vagy-vagy) és nem a kiEGÉSZítés (is-is) materialisztikus logikai sémájában hajlandó és/vagy képes a Teremtő és a Teremtett viszonyát felvetni. Ennek a logikai megközelítésnek a korlátai akkor válnak nyilvánvalóvá, amikor a Teremtő és a Teremtett közötti eredendő és örök, megszüntethetetlen EGY-LÉNY-EGűség felvethetőségét szeretnénk tárgyalni. Ezt ugyanis ez a vallásos megközelítés nem csak hogy tagadja, de önön korlátaiból fakadóan lehetetlennek tartja. Vallásos megközelítésben tehát az EGY – mint minden tudati valóság és létezés szimbóluma – tulajdonképpen érdemben nem is vehető fel.

A valóság és a létezés teljességgel tudati természetű. Az elkülönültség, a különbözőség, az egyedüliség és az egyediség – mint minden megnyilvánultság és megnyilváníthatóság feltétele – azonban csak látszólagosan ellentétes az \*EGY-LÉNY-EGűséggel. (\* Érdemes erre a szöbokra

egy pillantást vessünk: benne van az EGY mint az eredendő egység fogalma, benne van a LÉNY mint a létező és a lényeg azaz „magyarul” az esszencia ideája, végezetül pedig az EG vagyis az egész gyök, amely mintegy megkoronázza és visszavezeti, magában egyesíti az előző fogalmakat. A világ és a valóság tehát eredendően EGY, ebben létezik minden lény lényege, amely az EGY és EGYetlen valóság részeként magában hordozza ugyanakkor az eredendő és ősi EGészséget, minden elkülönültség, megtapasztalható tudati valóságának ellenére, illetve azzal egyetemben.)

Ezen okfejtés egyben rávilágít arra, hogy a valódi hierarchia és hierarchikus viszony a Létrehozó és a Létrehozott között egy valós, megtapasztalható és átélhető tapasztalat és tapasztalás, de amely tapasztalás ugyanakkor a lényegét tekintve teljesen és tökéletesen elmebéli és tudatbéli valóság, amely – minden látszat ellenére – az eredendő, időtlen, és az időt és teret is magában foglaló, azt magában, magából kibontani képes EGY-LÉNY-EGűség része. Egyik a másikat nem zárja ki, hanem egyszerre létezik, mint mindent MAGában EGYesítő tudati VALÓság. A Teremtett mindig és minden körülmények között EGY-LÉNY-EGű a Teremtővel, ezen egylényegűség nem „realizálható”, mert ezen egylényegűség az, amiben az elkülönültség, a teremtettség, a különbözőség, az egyediség és az egyedüliség tudati mágiája is tapasztalható, például az emberi létezés keretein belül. A metafizikai értelemben vett realizáció tehát legvégső értelmezhetőségben nem más, mint eme eredendő és mindvégig fennálló, valójában megszüntethetetlen, Teremtő és Teremtett közötti EGY-LÉNY-EGűség felismerésének a tudati aktusa, mely tudati aktusban ugyanakkor a teremtettség, a különbözőség, az egyediség és az egyedüliség tudati valósága nem szűnik meg, hanem átalakul, *transzcendálódik*, látszólag egy új tudatminőséggé *transzmutálódik* a Teremtett tudatában. Az eredendő EGYség tudati felismerhetősége ilyen módon a logikának a LOGOSZra, azaz önmaga forrására irányuló tudati aktualizációjában és által is lehetséges. Az elme, amely egyaránt létrehozója, és fenntartója az individuális tudat által a teremtettség, a különbözőség, az egyediség és az egyedüliség tudati mágiájának, tehát potenciálisan EGYszerre eszköze is az eredendő, minden tudati elszakíttóságot megelőző és azt meghaladó EGYsÉG felismerésének.

Az önMAGa forrására fókuszáló tudati tevékenység, azaz a gondolkodás aktusában az önMAGa forrásától tudatilag elkülönült, különvált, különszakadt elme, amely ilyen módon létrehozza a teremtettség és a *részség* tudati valóságát, vagyis egyedi, egyéni, „magyarul” individuális valóságait, amennyiben képes az intuíció által és az intuícióban önmaga transzcendálására, azaz érthetőbben ÁT-LÉNY-EGítésére, úgy a benne lévő LÉNY-EG visszatér abba a tökéletes és megszüntethetetlen kezdet nélküli primordiális állapotba, amelyet a Teljesség meghatározhatatlan EGYségével szimbolizálhatunk. Ilyen módon egy paradoxonnal élve, a kettősség, a megosztottság mágiájából felébredt elme képes meglátni önMAGa forrását, és azzal tudatosan EGYesülni úgy, hogy közben az egyediség, az egyéniség, a részség nem szűnik meg, hanem átlényegül, visszalényegül a tudati létezés EGYségébe. A résznek az egészben való, önMAGa mindennel és mindenekkel való EGY-LÉNY-EGűségére való ráébredésének a tudati aktusa ez, amely csak és kizárólag akkor lehetséges, ha az emberi ént meghaladó VALÓ mindezt – mint önMAGát, mint EGY-LÉNY-Egűséget – megnyilvánítja a részben, azaz jelen esetben a konkrét emberi tudatban.

A vallásokban sok magas rendű metafizikai igazság fennmaradt, de a vallások materializmusának, továbbá a jelenlegi korszakot meghatározó, szinte teljességgel kizárólagos materialista tudatterek értelmezési tartományainak köszönhetően, ma már szinte az eredendő jelentésük szerint értelmezhetetlenek. Ilyen kulcsfontosságú fogalom a *kegyelem*. Ezt a fogalmat – főleg a kereszténység – jelentős mértékben eltorzította a bűn fogalmával ötvözve. A kegyelem ilyen módon kizárólagosan a bűnös emberi lényvel szemben gyakorolt isteni kegy, amely képes az embert megtisztítani, kiemelni a bűn, a kárhozat állapotából, annak egyéni, személyes érdemei nélkül, vagy annak bűnössége ellenére is. Itt a *bűn* – már eleve – egy teljesen pejoratív fogalmi rend képviselője, amely a hamvaiban még magában hordozza a Teremtő és a Teremtett közötti megromlott,

megrontott viszonyt, de amelyből azonban még a bűntől való megtisztulás sem képes az eredendő, a Teremtő és a Teremtett közötti EGY-LÉNY-EGűség visszaállítására. Ilyen módon tehát a bűn fogalma inkább kizárólagosan egyfajta etikai, morális szintre zuhanva létezik, és az emberi vétkekre és a vétkekesség állapotaira, illetve annak felszámolására és felszámolhatóságára vonatkozóan értelmeződik a vallási kontextusokban. De megszabadítva a vallási értelmezésektől mit is jelenthet jelen összefüggésekben a *bűn és a kegyelem* fogalmi kettőssége?

A bűn és a bűnösség egy teljesebb megközelítésben nem más, mint olyan állapot, melyben a Teremtett tudatilag teljes mértékben különbözőnek, különállónak, elszakítottnak éli át és azonosítja önmagát és önön létezését a Teremtőtől. A bűn, tehát jelen összefüggésben olyan, mint egyfajta amnézia, amelyben egyrészt az egyediség, az egyéniség és a részség megjelenhet, másrészt az EGY-LÉNY-EGűség valósága teljességgel idegenné, valószínűtlenné, valótlanná és megtapasztalhatatlanná válik, a tapasztaló individuális tudatban. A bűn a Forrástól, a Teremtőtől, azaz önMAGunk EGY-LÉNY-EGűségétől való tudati elszakítottság, de nem leegyszerűsítő, vallásos értelmezésben, amely aztán ezt továbbviszi a kárhozat és a kárhozottság következményeibe, ám nem kínálja fel a Teremtő és a Teremtmény közötti, feltétel nélküli, eredendő és primordiális EGYsÉG visszaállíthatóságának a lehetőségét. A bűn – jelen okfejtés lényege szerint – teljesen és tökéletesen felszámolható a kegyelem által. A kegyelem nem más, mint az a szikra, az a minden egyéni, individuális tudatMAGban jelenlévő EGY és EGYetlen LÉNY-EG, amely által mint EGYetemes az egy-éniben, mint Teljesség a Részben minden teremtett rész: önMAGa mindenekkel való, EGYetemes EGY-LÉNY-EGűségére ráébredni képes.

A fentieknek tehát semmilyen köze bármilyen mágikus, egyéni tudati cselekvéshez, ami által ez a kegyelem kiérdemelhető lenne. A kegyelem azért kegyelem, mert az EGY-LÉNY-EGűségre való tudati ráébredés nem más, mint az EGÉSZ ajándéka a RÉSZnek, ÉN-MAGunk ajándéka önmagunknak, EGYetemes ÉNünk ajándéka személyes énünknek, amely természeténél fogva rejtve van emberi valóságunkban. Teljességgel egyéni sors kérdése, hogy egy adott emberi létezésben egy adott személy életében eme kegyelem lehetősége (potencialitás) a személy egyedi sorsának részeként megvalósulva (aktualizálódás) jelen van-e vagy sem. Ezért valótlán és hamis az a tételezés, mely manapság egyre inkább áthat, bizonyos magukat „spirituálisnak” nevező berkeket, hogy a metafizikai értelemben vett felébredés bárkinek és bármikor adott, mástól átadható és elérhető lehetőség, mely pusztán és kizárólag mágikus technika kérdése. Amennyiben az adott emberi sorsnak ez nem része, más fogalmakkal megközelítve ÉNünk nem gyakorolja ezt a kegyelmet személyünkkel, emberi énünkkel, nem fogunk ráébredni a létezők és a létezés EGY-LÉNY-EGűségére. Ugyanakkor mindez csak azért hangzik kegyetlennek és igazságtalannak, mert maga a helytelenül értelmezett spiritualitás, és az ebből fakadó hamis, spirituális ígéretek okozzák azt a képzetet, hogy az úgynevezett „spirituális ember” az magasabb rendű lény, és ezért minden embernek – sorsától függetlenül – arra kell törekednie, hogy megvalósítsa ezt az úgynevezett metafizikai felébredés aktusában, azaz az EGY-LÉNY-EGűség felismerésében. De mi van, ha mindez csak egy olyan képzet, ami azon alapul, hogy a metafizikai értelemben vett felébredés különböző utakkal, módszerekkel, gurukkal, tanítókkal és tanításokkal elérhető, akár EGY-ÉNünk akaratának, azaz saját emberi minőségünket meghaladó ÉN-VALÓNk, emberi létezésünk számára „elrejtő” sorsfonatainak mindennemű figyelembevétel nélkül?

A spirituális törekvő hajlamos arra, hogy kezdetben a világot fehérre és feketére ossza fel. A világ és a valóság leegyszerűsítése a jó és a rossz, a fény és az árnyék, az üdvösség és a kárhozat kettősségének a szintjére egy valós lehetőség, de a legvégső, osztatlan és EGY, VALÓságunk szempontjából mindez a kozmikus játék, a *lilá* korlátlan lehetőségeinek a része. Valójában mivel minden létező és létezés EGY, és minden mindennel EGY-LÉNY-EGű – minden egyediség, egyedüliség, különbözőség ellenére – ezért végső soron a fenti megkülönböztetéseknek nincs

abszolút, csak relatív értéke. Ez nem jelenti azt, hogy az etika, a morál az egy adott tudatformán, egy adott rendszeren belül felesleges, nem jelenti azt, hogy egy adott sorson belül nincs jelentősége, fontossága és értéke az úgynevezett erkölcsi rendszerek, rendek megvalósítására irányuló törekvéseknek, pusztán csak azt jelenti, hogy EGY-ÉNünkben minden és mindenki EGYaránt és elszakíthatatlanul ugyanazon EGY-LÉNY-EGŰ LÉT, LÉTEZŐ és létezés álma, valamint minden megnyilvánult valóság egyaránt és elszakíthatatlanul ezen illuzórikus valóság része. A megkülönböztetés, az ítélet és az ítélezés az individuális elme valóságának a része, mely valóság egyaránt megtapasztalható kizárólagossággá válhat az azt átélő és éltető emberi tudatban, ám egyaránt meghaladható mindez az individuális elme önmaga forrására való ráébredésében, amelyet nevezhetünk a fentiek értelmében kegyelemnek. A kegyelem állapotában lenni annyi, mint önmagunk EGY-ÉN-MAGunkban meglátni, a Részt az EGÉSZ elszakíthatatlan EGYségében meglátva felismerni, és mindezt önMAGunkként átélni.

A jelen korban túlzottan megszorodtak az olyan „spirituális” utak, melyek azt harsogják, hogy az elme akadály, és az elmét meg kell semmisíteni a *végső valóság* felismeréséhez. Az elmét az individuum nem semmisítheti meg, azonban az elmét az emberi énünket meghaladó, ám azt IS MAGában foglaló EGY-ÉNünk visszavezetheti önMAGába, önMAGunk LÉNY-EGÉbe. Az elmét ellenséggé beállító „spiritualitás” elméletlen elméletei természetesen ősi igazságban gyökereznek. A kegyelem megnyilvánulhat úgy is egy adott ember életében, hogy nem az elme ösvényén jut vissza az EGY-LÉNY-EGŰség felismeréséhez, azaz az ébredéshez. Ám minden emberi sors különböző e tekintetben, ezért a durva leegyszerűsítések, valamint az ebből származó hamis ígéretek mindenképpen torz és hamis képet vetítenek az elme szerepéről az úgynevezett metafizikai értelemben vett realizáció, felébredés összefüggéseit illetően. Felébredni üdvösség és kegyelem. Felébredni soha nem az emberi személy, hanem csak az emberben és emberként IS megnyilvánulni képes EGY és EGYetlen, EGYedüli VALÓ és VALÓság képes. Minden más álom, minden más a májja része.

### **13. A csapda**

A pragmatikus ész legnagyobb problémája önmagában van elrejtve. A pragmatikus ráció, a világot önmagában és folyamatosan egy megoldandó problémaként közelíti meg. Nem látja át a saját csapdáját, hogy önön szemlélete az, amely az örök problémákat újra és újra előidézi. Miért gondoljuk, hogy a világot – mint egy problémát – meg kellene oldanunk? Minden megoldott probléma újabb megoldatlan problémákat eredményez, a láncnak így soha sincs vége. Az élet nem megoldható, de miért gondoljuk mindenáron, hogy meg kell oldanunk, ahelyett hogy azt annak és akként ismernénk meg, mint ami annak természete?

## 14. Metafizika

A valódi és valós metafizikai tudás soha és semmilyen körülmények között nem a fizikainak nevezett valóságból eredő elvont és elvonatkoztatott, logikai dedukció és absztrakció. Ebből következően – az EGYre és az EGÉSZRE vonatkozóan – nem a metafizikának van szüksége a modern, vagy posztmodern kori tudomány és tudományosság jóváhagyására, hanem pont ellenkezőleg. A tudomány a részről szerzett, elvont és elvonatkoztatott tudás, pontosabban ismeretek relatív és ebből következően folyamatosan változó, változásban lévő rendszere, mely semmilyen értelemben sem rendelkezik és rendelkezhet semmilyen abszolút érvényű, végső következtetéssel az élet, a létezés, a lét metafizikai kategóriáit illetően. Az a tudás és az a tudomány, amely le- és különválnak, kizuhan az ősi EGY és EGYedüli metafizikai VALÓság és Igazság szellemi vonzasközéppontjából, többé már nem szolgálja az embert, hanem a tudati decentralizáció, szétesés, széthullás, felbomlás és alázuhanás folyamatainak a rabszolgájává válik.

A valódi metafizika nem vallás, nem hit és nem világnézet. Túl van mindezeken, túl van azon az absztrakt, racionális gondolkodáson, amit a tudományosság művel, de túl van azon az intuíción is ami a művészetekben nyilvánul meg. Nem ellentéte a rációnak, így nem irracionális, de nem pusztán az intuitív módon feltárulkozó valóság, valóságok megismerése. Túl van a racionális és az intuitív elmeműködés szintetikus kettősségén, mindezek nem forrásai mindannak amit a valódi metafizika, mint *formák feletti, ős, primordiális, EGYetemes tudatforma* feltárhat az emberi létezés számára a beavatódott, egyéni (individuális) tudat számára, ám természeténél fogva mind a ráció mind az intuíció magvait magában hordozza. A valódi és valós metafizikai tudás nem absztrakt, mert elvonatkoztathatatlan a minden gondolat és gondolkodás, megnyilvánulatlanság és megnyilvánultság, EGYség és KETTŐSség forrását is jelentő VALÓságtól, attól a tudatközÉP-PONTtól, mely a kezdet és vég nélküli, időtlen és minden lehetséges dimenziót magában foglaló, kiterjedés nélküli, végtelen Teljességként: VAGY-ok.

## 15. Gondolatok a boldogságról

A boldogság világnapját március 20-ra tették a bölcsek. A keresztény névnapok sorában ez a nap Benedictus – latin jelentése áldott – magyarul Benedek napjával szomszédos. A boldogság „meghatározását” – immár tudományosan – többen is elkövezték, jobbára bizonyos szociológusok, melyeket sem idézni sem kommentálni nem fogok. Legyen mindenkinek a hite szerint. Pár jelentéktelen gondolatot fűznék ide, eme – földi személyemnek – inkább groteszk, mintsem felemelő „világnap” kapcsán.

Az a kor, amelyben a boldogságot tudományosan igyekeznek megHATÁRozni, mérni, számszerűsíteni bizonyos körök, az önmagát minősíti. Az is, hogy egy háborúkkal, betegségekkel, éhínségekkel, fizikai, lelki és szellemi erőszakkal stb. terhelt bolygón valakik elhatározzák, hogy a boldogságnak is biggyesztenek egy világnapot, akár csak a „szeretetnek”, december 24-re...egyszerre groteszk, háborzongató és egyszerre vicces. A szellemi vakság, érzéketlenség és arrogancia HATÁRtalan kifejeződéseként is felfogható lenne mindez, bár az, hogy ki és mit nevez boldogságnak, végül is teljesen egyéni megítélés kérdése. Egy szent ugyanúgy beszélhet boldogságról, mint egy mazochista, egy szadista, vagy egyéb „alternatív” önkifejezést, önmegvalósítást élő tudatforma. Mindez csak nézőpont kérdése.

Azonban ha humorosan közelítjük meg mindezt, akkor mégiscsak felderülhet az arcunk. A „Szat – Csit – Ánanda”, ami szabadon fordítva és értelmezve Lét(ezés) – Tudat(osság) – BOLDOGSÁG valójában nem más, mint ÉN-VALÓnk szavakként tükröződő szimbóluma. Éljen hát március 20.-a, az ÉN-VALÓ (Önvaló) világnapja! „Spirituális”, azaz mélyen szellemi ünnep tehát ez, csak materialista álcába öltöztetve. Ha hinni lehet az írásoknak, a Mester mindezt így fogalmazta meg:

“Megkérdezte pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.” (Lk 17, 20-21)

**Boldog Boldogság világnapját Mind-ÉN-Kinek!**

## 16. Az ösztönlény

Freuddal nem az a gond, hogy az emberi lényben meglátta az állatot, azt az ösztönlényt, melyet művében feltárni igyekezett, hanem az, hogy az embert eme ösztönlény szintjére egyszerűsítette le, és a (pszichológiai) megértést, eme leegyszerűsítésben vélte megtalálni. Ily módon minden embert meghaladó, minden állati felett álló, transzcendens szellemi valóság tagadásával és antitézisével azonosította az emberi pszichét, melyet közvetlenül az állatvilágból eredeztetett, és az általa kitalált „tudatalatti”-ből vélt magyarázhatónak, értelmezhetőnek.

Az ember kétségtelenül magában hordozza az állatvilág minden sajátosságát, amint a szervetlennek, vagy szervesnek nevezett világot, az elemek világát, egyszóval magát a természetet, azonban az emberi lény egésze, semmilyen leegyszerűsítésben nem ragadható meg. Minden ilyen kísérlet egyszerre hordozza magában a kudarcot, és eme elkerülhetetlen kudarcban az erőszakosság szellemi csíráit, mely önmaga egyre nyilvánvalóbb elméleti és gyakorlati csődjét valamiféle vallásos, fanatikus hittérítéssel igyekszik elleplezni, és a világra erőszakolni mindezt, egy újabb, emberalatti gondolatmintában, attitűdben, ráadásul a tudományosság álcáját felöltve.

A *homo freudiensis* az emberi létezés zsákutcája, melyben az állati, biológiai önműködések halmazára egyszerűsített ösztönlény – mely *antroposznak* már nem nevezhető – a szellemi lét egy alacsonyabb fokára hanyatlik alá. Eme deszakralizált létállapot a *freudizmusban* önigazolást talál, majd eme önigazolásban felmentést kap önön emberalattiságára. Az önműködés robotikus, lélektetelen, pszichológiai biomasszájaként értelmezett emberi lény így nyer feloldozást az állatvilág ösztöniségében, vagy akár az állatvilág ösztöniségét is alulmúló önértelmezésben.

## 17. Theosz, kozmosz, ethnosz

Az emberi lény elsősorban és eredendően theopolita\*, másodsorban kozmopolita és harmadsorban ethnopolita\*. Eme hármassága egyenrangúan, egymásba fonódva, mégis jól megkülönböztethető és eltörölhetetlen egységként alkotja azt a megnyilvánult egyetemességet, mely az egésztől tart a rész felé. Eme sorrendiség megfordíthatatlan és felcserélhetetlen, egymásba ágyazottságából fakadóan pedig rétegei elpusztíthatatlanok. Az emberi lény akkor egész, akkor teljes, ha az ÉN és az Önazonosság mindhárom rétege, tudatosan él benne. Aki bármelyik réteget egymás ellenében próbálja értelmezni, és nem egymással együtt és egyetemben, az ellenségévé válik mind magának, mind másoknak.

Mind-ÉN-Ki theopolita, vagyis „istenpolgár” legelső sorban és eredendően, mert minden és mindenki eme teljességben létezik és ebben nyilvánul meg. Mindenki kozmopolita, mert a megnyilvánult világ egységében a makrokozmoszá alábomló EGY, Teljesség része, és ethnopolita is egyben, mivel mint bármely faj, és nemzetség része, MAGában hordozza az EGY és EGYetlen Teljesség sokféleségét, sokszínűségét, végtelenségét a megnyilvánult világban. A Teljesség, az EGY nem a részekből alkotott, létrejött végső VALÓ, hanem a részek, úgy mint kozmosz és ethnosz az alábomló, részekként megnyilvánuló és kibomló lehetőségei (potencialitásai) az EGY Teljességének.

A Teljesség, az EGY tudásába ágyazott valódi kozmopolitizmus soha nem válhat ellenségévé az ethnopolitizmusnak, azaz a faji, nemzeti identitásnak, sokkal inkább annak kerete kell legyen. Amikor az emberi tudatokban a faji, a nemzeti tudata egymás ellen, egymás ellenében definiálódik, majd mindez összeütközésbe kerül az egészséges kozmopolita tudattal, akkor az örök viszály, civódás, ellenségeskedés és erőszak kapui tárulnak fel azon emberi tudatokban, akik önön identitásukat mások fölé igyekeznek helyezni. De ugyanez érvényes arra a helyzetre is, amikor a kozmopolitizmust minden áron és erőszakkal próbálják egyes erők, hatalmi érdekek az ethnopolita tudatréteg rovására, annak megsemmisítésére érvényesíteni. Ezen jelenségek nyilvánvaló jelei annak, hogy eme tudatformák nem ismerik, és/vagy tudatosan, vagy tudattalanul tagadják az eredendő egységet, mely a primordiális, theopolita tudatformába való ágyazottság, az istentudás eredendő és élő EGYségében valósul meg. Theopolita, kozmopolita és ethnopolita minden emberi lény EGYben, és nem egymás ellenében.

Ebből a tudásból és tudati valóságból való kizuhantsága a mai kor emberének pedig egyre végzetesebb jeleket mutat. Háborúk, viszályok, gyűlölködés, a MÁSSág valódi fogalmának elferdítése és meghamisítása, a kozmopolita szemléletnek az ethnopolita szemlélet kárára való favorizálása, és az ethnopolita szemlélet hamis értelmezése, mesterséges szítása mind a valódi, egészséges kozmopolitizmus, mind más fajok, nemzetek ellenében. Az önön theopolitizmusára ráébredő, abban mindennek természetes egymásba ágyazottságát felismerő emberi tudat számára a világunk jelenlegi állapota nem más, mint a Teljesség tudatából való kizuhantság isteni álmának tört-ÉNete. *Májá fátyla* ez, mely egyszerre létrehozója a KETTŐségnek, és egyszerre elfedője a létezés örök, és megbonthatatlan EGYségének.

(\* a theopolita és az ethnopolita szavakat a kozmopolita kifejezés analógiájára alkottam, mely fogalmak szimbolikusan egymásba illeszkednek, az Egészről – theosz, isten – tartva a benne és belőle kibomló, kibontakozó egyre kisebb egységek, mint a kozmosz, és az ethnosz felé.)

## 18. Gondolatok a gondolkodásról

Minden megtapasztalható valóság az elme műve. A gondolkodás és a gondolat az elme terméke. Két kijelentés, de vajon igazak-e ezek? Lehet hogy igen, lehet hogy nem, lehet hogy részben igazak és/vagy hamisak, lehet azonban az is, hogy egyik sem, akár a [tetralemma](#) negyedik módusza. A gondolkodásról csak a gondolkodáson belül és a gondolkodás által tehetünk megállapításokat, állításokat, tagadásokat stb. Azonban láthatja-e a tükör nélkül a szem a szemet, azaz tehetünk-e bármilyen végső megállapítást a gondolkodás természetével kapcsolatban, hiszen maga a gondolkodás, és ezen belül az egyéni gondolkodás eleve meghatározott a gondolkodás által. A logika, amire oly annyiszor hivatkozunk a közbeszédben, önmagában egyáltalán nem abszolút valami, amin belül csak és kizárólag bizonyos utak léteznek, azok legálisak, érvényesek, és a többiek pedig egyértelműen nem. A logika igen bonyolult építménye a gondolkodásnak, és bár rengetegen próbáltak a tudomány művelői között különböző rendszereket, meghatározásokat, törvényszerűségeket feltérképezni benne, a gondolkodás valahogy mindig kicsúszni látszik eme mesterséges korlátok közül bizonyos helyzetekben.

A gondolkodás amint a gondolat – önmagában véve – soha nem tekinthető abszolútnak. Minden gondolati, logikai rendszer és építmény önmaga relativitásába van bezárva, és a fogalmak csak és kizárólag más fogalmakkal alkotott logikai mátrix részeiként nyernek egymáshoz képest és egymáson belül rendszert és rendszerezettséget, azaz alkothatnak bármiféle valóságleíró rendszert. Ha a mai kor iskoláiban nem a kondicionálás, az információátadás, a világméretű formálás stb. hanem a gondolkodni tanítás lenne az elsődleges cél, akkor a földi tudatforma nagy valószínűséggel nem a jelenlegi képet mutatná. Lehetséges-e azonban valóban kötetlen, szabad és minden premisszától, dogmától, hitelvtől mentes gondolkodás, mikor bármilyen gondolati rendszert is műveljünk, már maga a gondolkodás és annak logikai lehetőségei szoros függőségben állnak azon fogalmi, gondolati elemekkel, építményekkel, rendszerekkel, amelyekben belül magát a gondolkodás logikai aktusát műveljük? Már ennek a ténynek a felismerése is megingathatja azt a tévhitet, hogy ilyen módon létezhet bármiféle abszolút, mindenek felett álló igazság, amit a gondolat, a gondolkodás, a logika birodalmában megismerhetünk. Az emberi gondolkodás ugyanis eleve nem más, mint előre meghatározott gondolati, fogalmi rendeken belül gyakorolható logikai aktus, ami az emberi elmén belül megy végbe. Ezen logikai aktus eleve meghatározott, szoros függőségben áll azon fogalmi rendszerekkel, amelyek a gondolkodáson belül az úgynevezett valóságleíró, elvont fogalomkészletek által meghatározott gondolati valóságról, valóságokról készült absztrakciók információs halmazaként határozható meg. A gondolat és a gondolkodás – egyszerűbben szólva – tehát önmaga által, önmagával és önmagába van bezárulva, a logikával egyetemben. De mit is nevezünk [logikának](#)?

Már maga a logika fogalmának a meghatározása is eleve meghatározott a gondolat és a gondolkodás által. Teljesen önkényes dolog tehát – az etimológiailag levezethető nyilvánvaló, nyers jelentéstartalmán kívül – bármilyen abszolút, eleve létező jelentést tulajdonítani ennek, az oly sokszor használt fogalomnak. A közbeszédben a logikát olyan magától értetődő fogalomnak kezeljük, mintha az egy egyirányú utca lenne, amiben csak egyetlen irányból lehet egyetlen irány felé haladni. Például az igazság felé, vagy a hamisság felé stb. Azonban aki ráeszmél a tetralemma dilemmán és trilemmán is túli logikai lehetőségeire, az megérti, hogy valójában csak önkényesen meghatározható logikai rendszerek léteznek és létezhetnek, de abszolút érvénnyel bíróak nem. Ezen felismerés már önmagában is elegendő lenne ahhoz, hogy az úgynevezett „igazság” körüli vitákat örökké érvénytelenné tegye, hiszen az Igazság soha nem egyértelmű gondolati és logikai valóság, amely csak és kizárólag egy és egyetlen, egyedül valóan helyes gondolati pályán közelíthető meg. A

világunk szellemi tereiben dúló viták, szellemi harcok gyökerében többnyire a gondolat, a gondolkodás és a logika természetének az önkényes, tekintélyelvű abszolutizálási törekvése áll, nem pedig az ezen természet megismerésére tett erőfeszítés. Magyarán szólva az igazságért folytatott harc folyamatosan fölülírni látszik a gondolat, a gondolkodás és a logika természetének a valóságát. Abszolút pontot akar megragadni, és önkényesen mindenképp fölé helyezni egy olyan virtualitásban, amit a gondolat, a gondolkodás és a logika teremt meg, és amely valóság teljességgel az, és akként jelenik meg a gondolat, a gondolkodás és a logika hármasságában, amiként azt a *gondolkodó*, az egyéni gondolkodásban megjelenő gondolatok által, az *önmaga számára* eleve adott, meghatározott logikai pályák által *önmagának* megteremti. Amint egy bizonyos problémára nem csak egyetlen megoldás létezik, úgy a gondolkodáson belül egy bizonyos gondolati valóság sem csak és kizárólag egyetlen módon ragadható a gondolat, a gondolkodás és a logika hármasságában meg. A logika fogalma ezen gondolatmenetben – mellőzve minden skolasztikus megközelítést – úgy is meghatározható lenne, mint a gondolkodás gondolati mátrixaiban lehetséges út, ezen mátrix pontjainak rendszerbe, rendszerekbe való foglalhatóságára. Mivel egy gondolati mátrixban számtalan pont lehetséges, ezen pontok számtalan módon rendezhetőek különböző szempontrendszerek szerinti rendszerbe. Bármely rendszernek a másik rendszer fölé való emelése csak és kizárólag egy újabb szempontrendszer függvénye, így egyik sem rendelkezhet a természeténél fogva abszolút érvénnyel.

Gondolkodni tanulni tehát annyit tesz, mint a gondolat, a gondolkodás és a logika triászában feltáruló tudati valóság végtelen tereit bejárva egyedi, tudati valóságot alkotni az elme és a gondolat virtuális tereiben. A valóságnak számtalan értelme és értelmezhetősége létezik és létezhet ilyen módon, amely az elme valóságába zárult tudat számára megismerhetővé válhat, a gondolat, a gondolkodás és a logika absztrakt hármásának segítségével. A fentiekben leírtak sem tekinthetők másnak, mint egynek a végtelen lehetőségek közül, melyben a gondolkodó önmaga létét próbálja szemlélni a gondolat és a logika segítségével.

## 19. A vallás mint tudatforma

A vallás a tudat polarizálódásában megjelenő olyan tudatforma, amelyben és amely által az individuális tudati valóság egészében, egy idea mentén létrejön egy olyan tudatpólus, amely átveszi az irányítást a valóság át- és megélése, szemlélése, értelmezése és a mindenkori, egyéni cselekvés irányultsága felett. A vallás – mint tudatforma – az individuális tudaton belül létrehozza azt a tudatpólust, amely meghatározza az individuum önazonosságát, önértelmezését és ezzel párhuzamosan az általa megismerhető tudati valóságot felosztja, az adott vallási idea által követendőnek és kerülendőnek, kívánatosnak és nemkívánatosnak, szentnek és profánnak, üdvösnek és kárhozatosnak stb. meghatározott és kijelölt tudati valóságterekre. A vallás értelmezhetősége, jelen meghatározásban nem szűkítendő le a hagyományos értelemben vett teista, animista, totemista stb. tudatterekre, hanem kiterjesztendő minden olyan individuális tudattérre, amely valóságértelmezése valamilyen prekoncepció, dogma, axióma által egy eleve meghatározott előfeltevésekből tekint, az általa megismerhető tudati valóságra. Ilyen értelemben tulajdonképpen felvetődik a kérdés, *hogyan létezik, létezh-e olyan emberi lény, amely mentes a vallásos tudatformától függő valóságérzékelés, valóságértelmezés predikciójától?*

Abban a pillanatban amikor rádöbbenünk, hogy bármilyen kultúrába, civilizációba is szülessünk, annak keretrendszerében milyen mértékben válik észrevétlenül a világgépünk, azaz a valóságérzékelésünk és valóságértelmezésünk formálójává, megérthetjük, hogy az általunk tapasztalt individuális tudati valóságon belül mennyire meghatároz minket a mindennemű személyes megtapasztalást, ellenőrzést nélkülöző nézetek, tényekként kezelt elméletek, vélekedések, vélemények, előfeltevések, dogmák, axiómák, azaz végső soron (hit)elvek végeláthatatlan szövevénye. A vallás mint tudatforma tehát nem csak a hagyományos értelemben vett vallásosság meghatározója, de az általában ezzel ellentétes pólusként értelmezett tudományosság sem mentes tőle. Bár a tudományosság mereven elzárkózik, hogy bármilyen módon közösséget vállaljon a vallással és a vallásossággal, sajnálatos módon a tudomány, annak művelői által ugyanúgy nem független az individuális tudati valóság törvényszerűségeitől, mint a hagyományos értelemben vett vallásosság, ugyanis mindkettő az egyéni tudati programozottságok által létrejövő, tudatfüggő valóságérzékelés és valóságértelmezés mozgástereibe van bezárva. Minden emberi lény ugyanis egyfajta kondicionáltsággal rendelkezik, a valóság értelmezhetőségének a tekintetében, mely kondicionáltság a kultúrák és a civilizációk paradigmatisztikus mozgástereiben, és elsődlegesen az előregyártott világgépek egyéni, szellemi asszimilálásában ragadható meg. Egyszerűbben szólva *amit eszel, azzá leszel*, és ez szellemi értelemben véve is tökéletesen érvényes.

Az emberi lények egyedi, tudati tereit tehát elsődlegesen azon kultúra és civilizáció szellemi mozgástere határozza meg, amelybe beleszületve, abban felnőve, az által szellemi, így tudati értelemben kondicionálódik. A kondicionálás mindenkori alapfeltétele a bizalom, azaz a hit, az adott paradigma szellemi tartalmainak a hordozói irányában. Ez az ősz bizalom, még általában teljesen töretlen egy gyermek, egy ifjú esetében, nem véletlen, hogy a mindenkori tudatformáló erők kiemelt fontosságot tulajdonítanak, a gyermekek, az ifjak kondicionálásának, világgéppel, vallással, hittel való irányított és szervezett indoktrinálásának. A még kondicionálatlan elme ugyanis ösztönszerűen képes olyan jellegű, kötetlen és elvárásmentes, elvárásfüggetlen, azaz szabad, szabadabb gondolkodásra, amely gondolkodás magában hordozza a természetes kriticismus csíráit. A prekoncepció, dogma, axióma mentes gondolkodás, még ha önmagára nem is tudatos, akkor is képes a valóságot az aktuális paradigma meghatározó elveitől adott esetben teljesen különböző, más, mindennemű kondicionáltságtól és *prekoncepciótól mentes logikai hálózat*ként megragadni és

értelmezni. Ezen egyéni valóságértelmezés mindenkoron eleve, mintegy külső szemléletből megragadható rálátást biztosíthat az egyén számára, a dogmatikus, axiomatikus valóságterek által kondicionált valóságértelmezésekkel szemben, vagy azok mellett. Ez egyfajta szabadságot biztosíthat a kondicionálatlan elme és tudat számára, adott esetben pedig ezen szemléleti bázisból kiindulva részleges vagy akár teljes áttekinthetőségét a paradigmaticusan kondicionált tudattereknek.

A jelenkorban „zseninek” nevezett gondolkodók közös vonása, hogy kisebb vagy nagyobb mértékben képesek voltak elrugaskodni egy adott területen azon szellemi kondicionáltságtól, melyet egy adott kultúra, civilizáció paradigmaticus meghatározottsága jelentett. Természetesen olykor ennél kevesebb is elég, azaz az adott paradigmán belüli, bizonyos dogmává merevedett axiomatikus meghatározottságú tézisek, elvek megkérdőjelezése, figyelmen kívül hagyása, megkerülése, vagy új szemléleti pontból való szemügyre vétele, értelmezése. A klasszikus értelemben vett zseni tehát még nem feltétlenül képes kitörni az adott paradigma vallásosságából, azaz kondicionált, uniformizált valóság szemléletéből. Egy konkrét példával élve, az úgynevezett tudományosság ugyanúgy a megelőlegezett bizalomra, azaz az elődök tévedhetetlenségébe vetett hittel működik, mint a vallás, annyi különbséggel, hogy a tudományon belül lényegesen kevesebb következménnyel járhat, az axiómák, a dogmákká merevedett tézisek időnkénti átértelmezése vagy elvetése. Mert a vallások abszolútnak tételezik a hitelveiket, azonban szerencsésebb esetben, egy tudományág művelői mentesek kellene legyenek ettől a felfogástól. Azonban az elődeik által létrehozott szellemi építmény, azaz a tudomány építménye, természetéből fakadóan teljes mértékben alá van vetve a relativitásnak, azaz az újabb és újabb nézőpontok megjelenéséből fakadó átértékelődés jelenségének. Ezzel párhuzamosan bármikor fennállhat az a lehetőség, hogy bizonyos valóságértelmezések, valóságmagyarázatok elévülnek, tarthatatlanná válnak, és ennek következtében akár teljesen összeomolhatnak bizonyos szellemi konstrukciók, melyek annak előtte viszont mindent meghatározó dogmaként, hitelvként lettek egy-egy tudományos tevékenység irányultságának és mozgásterének a meghatározóivá téve.

A tudományos tevékenység tehát ugyanúgy kiszolgáltatott az elődök szellemi építményébe vetett bizalomnak, egyfajta hitnek, mit bármely területe az emberi tevékenységnek. Ebben önmagában semmi kivetnivaló nincs, hiszen a megelőlegezett bizalom, szerencsés esetben minden emberi közösség működéséhez elengedhetetlen. Azonban amikor teljesen, és kritikátlanul kiszolgáltatjuk magunkat a bizalomhálóban megszerezhető információk hitelességébe vetett hitünknek, akkor elvágjuk magunkat a valóság közvetlen tapasztalásából, és az ebből származó értelmezés lehetőségétől. Ez az a pont, ahol a fentebb meghatározott vallásosság átveszi az irányítást az emberi tudatok felett. Úgy válunk kondicionálttá a hiteink, a bizalmunk által, hogy észre sem vesszük azt. Jó példa erre annak a felvetése, hogy például egy fizikus, vajon személyesen leellenőrizte-e az elődei által hátrahagyott tudásanyagot a maga egészében? Mert ha ezt csak részben tette – hisz a jelenlegi információmennyiség szinte kizárttá teszi, hogy akár csak egy részterületen is megtehesse ezt – akkor már jogos a felvetésünk, hogy bizony sok eredményt, sok tézist, axiómát ő maga is csak elfogad, azaz abban bízik, hogy elődei megállapításai helyesek voltak egy adott esetben. Ilyen értelemben a tudomány művelői, az úgynevezett egyre szaporodó „tudásanyag”, információhalmaz tekintetében egyre inkább elveszítik az adott területen a közvetlen megtapasztalás lehetőségét, azaz a közvetlen, személyes, gyakorlati leellenőrizhetőségét annak az információs tudáshalmaznak, amit vagy direkt, vagy indirekt módon birtokolnak. A tudomány bizonyos területei ezáltal egyre jobban virtualizálódnak, ennek a jelenségnek pedig eklatáns példája az úgynevezett „elméleti tudományok” fogalomköre.

Az elméleti tudományok, mivel egyre kevésbé rendelkeznek konkrét és közvetlen visszacsatolással a valóság leellenőrizhetőségének a tekintetében, így egyre inkább kiszakadnak mindennemű, hagyományosnak nevezhető valóságteréből, és önálló bolygókként kezdenek keringeni a tudomány struktúráin belül. Elméletek elméletek hátán, melyek talán, egy bizonytalan jövő ígéretében majd alátámasztásra, bizonyításra kerülhetnek. A mass-science, mint a tömegek számára kommunikált tudatformálás eszköze, többnyire nagy előszeretettel merít eme virtualitás kreatívai közül, amennyiben az éppen aktuális hatalmi céloknak bizonyos elméletek, valóságmeghatározások stb. megfelelnek. Ugyanúgy dobja majd később kukába is ezeket, illetve sokszor tudatosan propagál egymásnak homlokegyenest ellentmondó téziseket, többnyire a tömegek teljes megfélemezése, és/vagy összezavarása végett.

Nem az a gond, hogy a virtuális, azaz az elméleti tudományok berkein belül természetszerűen születhetnek egymással ellentétes elméletek, nézetek, hanem általában ezek mint tények kerülnek tálalásra, mint bizonyított elméletek, így sokak valóságként fogadják el ezen nézeteket, véleményeket. Így válik kiszolgáltatottá a hit, a bizalom által a tudományos materializmus embere is annak a szellemi „felsőbbségnek”, amely – akár a hagyományos vallások – pusztán egyetlen céllal tevékenykedik: a teljes tudatkontroll megvalósítása végett, ami minden, jelenlegi formájában működő, életellenes, földi hatalmi gépezet közös ismertetőjegye. A valódi tudomány és tudományosság megcsúfolása mindez, a valóban szabad, mindennel szemben kritikusan vizsgálódni képes gondolkodásnak a tudatformáló vallási mániává való lealacsonyítása, amelyre nem csak a valódi tudománynak, hanem minden, valóban szabadon gondolkodni képes emberi szellemnek égető szüksége lenne.

A kondicionálás által korlátlan hatalmat lehet nyerni az egyéni tudatok felett, hogy azok valóságérzékelését és valóságértelmezését egyetlen halmazban egyesítve irányíthatassák, a maguk jól meghatározott hatalmi érdekeik mentén. Ezért fontos, hogy az egyéni látás, az egyéni gondolkodás, a valódi individuális kezdeményezőkézség és képesség, a kritikus gondolkodással egyetemben egyre jobban a háttérbe szoruljon. Az egyen gondolkodás és a mindennemű szellemi uniformizálás megvalósítása a kondicionálás által, ma is elsősorban a mítosz, a kultúra, az oktatás és a nevelés eszközeivel valósítható meg. Míg a felszínen az individualizmus propagálása folyik, az emberi tudatterek az egyen gondolkodásra, az uniformizált valóságértelmezésre programoztatnak azon törekvések érdekében, melyek valójában az individuumot pusztán mennyiségi adatként, bármikor és bárkivel pótolható emberi nyersanyagként tekinti, a maga életellenes tevékenységében. Ezen tevékenység mélyebb és behatóbb vizsgálata azonban nem tartozik, jelen gondolatmenet körébe.

Az egyéni kondicionáltságunk lassú, fokozatos felfejtése, saját szellemi, lelki programozottságunk megismerése azonban nem egyszerű és nem könnyű dolog, mivel mindez kívül esik emberi komfortzónánkon. Azonban csak eme szellemi művelet által válhatunk egyre szabadabbá, és nyerhetünk egy teljesen más minőségű rátekintést mindennemű valóság(unk) természetére. Kevesek „úri huncutsága” ma mindez, azaz a valóságnak, mint egyedi tudati realitásnak az egyéni úton történő, egyre elmélyültebb, egyre tágabb felismerése, megismerése és értelmezése. Azonban az individuális tudat(unk) valóságának és működésének a megismerése a lehető legközvetlenebb, mindenki rendelkezésére álló útja az, amely a teljes, szellemi szabadság(unk) elnyerése felé vezethet, annak minden fájdalmaival és örömeivel, mélységével és magasságával egyetemben.

## 20. Spiritual Engineering

### avagy a lélek-mérnökség kora

Van valami elragadó báj a Vaskor ama igyekezetében, ahogy a szellemhez és a lélekhez viszonyul. Túl a mindent meghatározó, mindent átható materialista tudatforma által predesztinált tudatterek sajátosságain, melyeken belül avatatlan guruk, önjelölt próféták, és *lélekmérnökök* hada tüsténkedik, lázas igyekezettel az Új Kór szellemében, az egyik legtréfásabb jelenség az, hogy a spirituális berkeket is lassan ellepték az „entellektüelek”. Mérnökök, fizikusok, (ál)tudósok, és időnként akadémikusok gyártanak jó vaskos, általában a materialista spiritualitás tudatformája által határolt magyarázatokat, elméleteket, a töretlen spirituális evolúció és progresszió mítoszát hirdetve. Tudományoskodó, vagy tudományosnak tűnő, mindent mindennel összekeverő, pszichologizáló, „kvantumizáló” megközelítések és irányzatok, „sikergurusággal” elegyített pszeudospirituális „rendszerek” burjánzanak „spiritualitás” címen, melyek kritikátlanul mosnak egybe egymással letisztult, ősi, valós igazságok körül kikristályosodott spirituális hagyományokat, bölcsességeket és új keletű, többnyire semmilyen valós spirituális dimenzióval nem rendelkező, „ezoterikus” és egyéb, követhetetlenül sokféle, kreatív megnevezésekkel illetett elképzelésekkel.

A *spirituális piac* és marketing – egy olyan valóság, amelyre akár a közgazdaságtan fogalmai is kiterjeszthetőek, és ennek a fogalmi rendnek a középpontjában nem más áll, mintsem a vaskori spirituális (szellemi) termékek tervezése, legyártása, forgalmazása és népszerűsítése. Bárki rendelkezhet ma már valamilyen spirituális márkával (brenddel) és termékkel, ha elég kreatív a *spiritual engineering* területén. A legnyilvánvalóbb, legátlátszóbb sarlatánságoktól a legkifinomultabb, mérnöki precizitással tervezett és elegyített spirituális koktélokig minden megjelenik a jelenlegi spirituális piac termékkínálatában. A többnyire mentalista szinten mozgó szellemi termékek ügyesen ötvöznek magukban fajsúlyos spirituális igazságokat és elképesztő ferdítéseket, csúsztatásokat egyaránt. Az ókori Egyiptomban mindezt csak mágiának, mágikus praxisnak hívták, amit megkülönböztettek a valódi spirituális utaktól és bölcsesektől, azonban a jelen korban a mágia, azaz a mentalizmus és a pszichologizálás kritikátlanul, és igen megtévesztő módon kerül összevegyítésre az *ezo-menza* szellemi konyháinak kondérjaiban. A végeredmény: a mindent elárasztó *szellemi moslék*, melyet jókedvűen falatoznak „spirituális” ízfokozókkal és „ezoterikus” ételszínezékekkel felturbózza, magas kalóriaértékű szellemi táplálékként az arra étvágyal rendelkező tömegek. A gyöngy / moslék arány eme keverékekben igen változó, találni nagyon együgyű, megmosolyogtatóan mulatságos spirituális termékeket, és már-már megtévesztésig igaz, ám végül a megélhetési guruság pénzsóvárságával agyoncsapott és hiteltelenített, igen cizellált tanokat.

A tanításért pénzt kérni, „ezo” berkekben a legelfogadottabb dolog, sőt, a tan, a tanítás és a tanító értékmérője is egyben. A „Titokfilm” vaskora már csak ilyen, a mennyiség uralma a spirituális piac termékeit is elérte. Eme színes, spirituális *Pöcegödör-pláza* egyik főszereplője, a *megélhetési guru*. Az önmagát plakátokon hirdető, lengőszakállú „jógitól”, a cizelláltabb, juh-tubon (birkacső) önreklámozó *spirituális influencerekig* mindenféle műfaj képviselteti magát az ezo-meza büféjében. Az *ezomátrix* Neó-i egymást túlharsogva, és túllicitálva hirdetik, hogy az ő útjuk, az ő „éberségük” a legjobb, a legigazibb és a leghitelesebb. A szentimentalizmustól csöpögő, kötőszóként az és helyett folyamatosan az *érdek nélküli szeretetet* használó, arról olvadozva áradozó „mesterektől” kezdve, a metafizikai bölcsességeket kvantumfizikával ötvöző, nettévében viháncoló „megvilágosodotakon” át, a saját meditációjukról filmet készítő, és ezt reklámozó csodabogarakig

igen színes út vezet, hogy a különböző mágikus praktikákat spirituálisnak, és a mágiát(=mentalizmust) spiritualitásként beállító „csodagurukról” már ne is beszéljünk. Az EGYetemes Elme kétségtelenül kreatív minden tekintetben, mert ember legyen a talpán, aki a Nyúl Édzs megjelenése óta gombamód szaporodó, egyre meredekebb, sokszor csak a személyes sikert, anyagi gyarapodást a középpontba állító, „spirituálisnak” hirdetett utakat áttekinteni képes. Az *ezomátrix*ban azonban igen kevesek kínálják a piros pirulát, ám egyfajta *spirituális viagra* gyanánt egyre nagyobb a kereslet a kékre, azaz az álspirituális ösvények egocentrikus, pénz és sikerorientált módszereire. Ezekkel önmagukban semmi gond sincsen, azt leszámítva, hogy a legtöbb ilyen út egyáltalán nem spirituális, a szó hagyományos értelmében. Leginkább antispirituális, mivel hiányzik belőle a valódi ÉN-ismeretre való törekvés, e helyett azonban jellemző rá a *spirituális egó* építése-fejlesztése\*, és a kiválasztottság- és felsőbbrendűségi tudat rafinált módon való gerjesztése, propagálása, elmélyítése. (\* „Spirituális” egobuilding és egobuilderek)

A pénz és a sikermánia – mint a guru szellemi potenciáljának hitelesítője – szinte minden vaskori spiritualitást megmérgezett már, ami a felszínen található. Az anyagi javak hajszolásának egy szubtilisabb, észrevehetetlenebb módja nyilvánul meg abban a jelenségben is, amikor egy „guru” akár a legmagasabb rendű spirituális, metafizikai tanokat és ismereteket tálalva, már-már azt a képzetet kelti: íme, igen, ez egy igaz, megvilágosodott ember, végre valaki, aki szépen megél(i) és összefoglal dolgokat. Aztán pár kattintás az interneten, és a „felébredett” mester hamar felfedi honlapján az érdeklődőknek a megvilágosodás szintjeinek az árát: forintban, dollárban vagy euróban mérve. Bankkártyás fizetés lehetséges, sőt, akár 20-30%-os árengedménnyel is hirdetnek ma már „elmélyült” tanfolyamokat, lélekmunkát, szellemi hazavezetést, „megvilágosodást és felébredést” az erre szakosodott megélhetési guruk.

„*Vak vezet világtalant, s mindketten gödörbe esnek*” - juthat eszünkbe a krisztusi mondás, a fenti kÓrképet szemlélve. Az ezo-menza változatosságát überelni szinte már-már lehetetlen, ám mindig akadnak újabb és újabb kivételek, akik ÉNünkről még egy újabb bőrt lehúzni képesek. Még szerencse, hogy ÉNünk EGYszerre végtelen és egyszerre EGY, így tulajdonképpen semmi és senki sincs veszélyben. A májá színes álmainak egyike mindez, az ezoterikus moslék fenségesen hömpölygő Mississippijével, Dunájával, Indusával és Gangeszével egyetemben. Idő kell, mire rádöbbenhetünk, hogy a látszat ellenére is, minden a legnagyobb rendben van. Mindenki azt kapja, amire befizet, a tapasztalás pedig mindenki számára kikerülhetetlen. A lílá, a kozmikus játék sava-borsa ez, mert a vaskori tudatban törvényszerű, hogy az aranykori tudat kifordított, groteszk, végletekig kikarikírozott KÉPe, paródiája is meg kell jelenjen. Vajon van-e még lejjebb? Miért is ne, legyünk bizakodók, a végtelen mind pozitív, mind negatív irányban egyaránt ugyanaz: határtalan. A spiritualitás karikatúráinak a tárháza miért lenne pont ez alól kivétel?

## 21. A Csiga, Anyák napi tanítása

A faskamra felé tartottam lendületes léptekkel, kissé dohogó hangulatban, hogy május ötödikén még tűzifáért kell mennem, tűzrakás végett. Egyszer csak reccsenésre lettem figyelmes, s hamar rádöbbsentem, hogy a kamra előtti kis betonúton egy házas csigára léptem. Hirtelen megállt a világ velem, néztem döbbsenten a figyelmetlenségem még szenvedő áldozatát, és mély fájdalmat éreztem a lelkemben. Láttam, hogy ebben az élőben, ebben a részemben tett rontás jóvátehetetlen, így hát még fájdalmasabb tette határozta el magam, a további szenvedés megakadályozása végett teljes erőből, többször ráléptem áldozatom törékeny testére. Miután a csigatest felismerhetetlenné vált, és meggyőződtem róla, hogy megszűnt az a testi forma, mely addig az élet megnyilvánulásaként egylényegű volt velem, s a megtapasztalás emígy véget ért e részemben, kissé fellélegeztem, hogy legalább nem volt hosszú a szenvedés(ünk).

Sokszor elgondolkodtam már életem során, hogy a megnyilvánult lét részeként létrejövő, élet és halál körforgásában szerethető megtapasztalás egyaránt az öröm és a szenvedés, a születés és a pusztulás tudati kettősségében nyilvánul meg, és az a lélek, aki mélyen átéli eme végleteket, az óhatatlanul szembesül azzal a ténnyel, hogy például emberi lényként, és még inkább férfiként, mennyivel több életet veszünk el, akár akaratlanul, akár tudatosan, akár figyelmetlenségből, akár önzőségből, s még csak nem is azért, hogy azzal az étellel saját életünket tápláljuk. Ez az örök körforgás rendje, mondják a bölcsek, és voltak olyan, egyébként szellemiségükben igen fejlett, magas rendű kultúrák, melyekben az együttérzést gyengeségnek tartották, mely gyengévé teszi az embert, így nem szolgálja az életet, a túlélést, a továbbélést. Milyen különös, ezzel szembe állítani például egy buddhista szerzetest, vagy egy hindu szannászent, aki az utat sóprögeti maga előtt, hogy a lehető legkevesebb életben tegyen kárt jártában-keltében. Ehhez képest ha beülök a gépkocsiba, egy kilométer megtétele alatt, akár az abroncsokkal, akár a karosszéria elemeivel számtalan élőlénynek okozok halált. Akaratlanul, mondom én, de hát tudom, hogy a közlekedés ezzel jár, s egy szekér, egy bicikli, vagy egy emberi talp is ugyanezt teszi nap mint nap, ha helyváltoztatásra kényszerül az élet dolgait illetően. Kettősség ez, mert az együttérzés tényleg elgyengíti az emberi szívet, mert azonosulsz a szenvedővel, magad pusztulását látod benne, a magad fájdalmát érzed benne, mert a másik lényét végül is nem tudod megtapasztalni, csak a már megtapasztalt szenvedéseid nyomán keletkezett képzeteket és érzeteket vetíted rá a másik szenvedő lényre. Talán így is feloldozást keresel a lelkednek.

Tulajdonképpen még az együttérzésben is személyes önmagunkat siratjuk, mert a másik fájdalmát közvetlenül nem érezhetjük át, és hiába kérünk bocsánatot, a csiga, a giliszta, a bogár, vagy bármilyen élő ezzel már nem támad életre. Másrészt az életnek ez a rendje, és talán naiv elképzelés vagy hit egy buddhista részéről, ha azt hiszi, emberként eljuthat arra a karmamentességre, mely során már semmilyen életet nem vesz majd el – valamelyik feltételezett inkarnációjában – amely által kiegyenlítve a „számlát”, majd kikerülhet a lét kerekéből. Mindez illúzió, mert az élet természete az, hogy önmagából táplálkozik, önmagát szüli újjá és önmagát pusztítja el, és ebben a körforgásban minden létező részt vesz. Látszólag egyedül az emberi lény válhat tudatossá ebben a körforgásban arra nézve, hogy az élet ajándékaiból mennyit fogad el, mennyit vesz el, sorsa részeként. Az emóciók ezért zárnak minket a kettősségbe, mert azok eleve csak a kettősségben létezhetnek. Hisz ezt meghaladván tudom, és érzem, hogy ÉNünk teremtménye az az ember is, aki e sorokat írja, aki a csigát eltaposta, és ÉNünk teremtménye az a csiga, aki sorsaként mindezt elszenvedte. Azonban mindkét létező az EGY és EGYetlen VALÓ álma, és az érzelmek azért

keletkeznek, mert eme álmodót nem álmodóként, hanem álmodottként élem át és meg. Ebben fáj, ha elpusztítom egy álomalakkal egy másik álomalakját az életnek. De KInek jelenik meg a fájdalom ebben az esetben?

ÉNünk soha nem szenvedhet, mert a tiszta tudat VALÓságában érti, tudja, hogy valójában soha, senki és semmi nem született, mert minden létezés öröktől és örökké VALÓ, és mindennemű szenvedés, akárcsak öröm, csak azért létezhet, mert minderről, a lehetséges álom-valóságok átéléséhez meg kell feledkezzen. Az Álmodó belezuhan az álomba, és Álmodottként eltaposó és eltaposott lesz. Eltaposottként fájdalmat érez, és igazságért kiált, eltaposóként pedig lehet, hogy fájdalmat, de lehet hogy akár örömet, mert mondjuk egy feltörekvő birodalom katonája, aki így hódít meg újabb és újabb területeket. Mert a fent említett történet valójában szimbólum, és több mint egy emberi lény személyes nyavalygása, saját fájdalma felett, melyben valójában önmagát sajnálja, minden értelemben. A fájdalom a megtévesztettség, a májja része. A taposó és a taposott EGY. De a kettősségben két, különböző létezőként éli át ezt a tört-ÉN-etet. Ezért a kettősséget nem szükséges tagadni, hanem abban emlékeznünk szükséges, a VALÓságra. Az élet és a halál pusztán illúzió, amiben minden érzés, érzélem akként tapasztalható, amivé ÉNünk bennünket álmodott.

Mint személy és személyesség, valójában nem én vagyok az álmodó, nem én vagyok a szenvedő, nem én vagyok az élvező, nem én vagyok az érzéketlen vagy az együttérző, nem én vagyok a szenvedés, nem én vagyok az élvezet, nem én vagyok az érzéketlenség vagy az együttérzés sem, mert teljességünkben semmi és senki sem azonos ÉNünkkel, de mégis ÉN VAGYOK, aki álmodja ezt, aki létrehozza, megtapasztalhatóvá, átélhetővé teszi mindezt, és aki részként az álmodót valósággá álmodja, miközben ÉNként a tiszta tudat boldogságában érinthetetlen. Ami a léleknek fáj, az az érzélem, mely az álom valóságából fakad, mely álmodót a VALÓság felé helyezi a szemÉJem. Ami a léleknek fáj, az maga a megtévesztettség, melyben a szenvedés valósággá válva eluralja személyem. De az élet kettősségének a csodálásának ára van, és ez a megMÁSulás által „fizethető” meg.

Érezni, érző lénné válni, nem tagadó lefokozottsága a létnek, hanem ez egyedüli módja, a végtelen kettősség valósággá váltásának, valósággá álmodásának. Mert ÉNünk örökkön örökké éber, s aki megragadta önMAGában a személye, szemÉJessége Forrását, abban mind az öröm, mind a szenvedés, bár ugyanúgy tapasztalható, ugyanúgy átérzhető a személyének, de minderről tudatos mint a megrontathatatlan, romolhatatlan, minden kettősség EGYedüli Forrása, mely MAGunkban az álmodót valósággá váltja. ÉNünk az EGYetlen VALÓ, minden MÁS álom, az Elme végtelen KÉPzelete. Ám eme határtalan KÉPzelet és KÉPesség által létezik minden, mi megtapasztalható. A csiga megszületett, felnőtt és visszatért ÉNünkbe. De volt-e valaha – mint tapasztaló – kívüle? Emberként nem tudhatom, meg nem ítélem. Halálának oka és okozója lettem, s a fájdalom akkor is fájdalom a léleknek, ha tudom és érzem, KI VAGYOK.

Ilyenkor újra átérzem és megértem a Csiga tanításaként, hogy az élethez bátorság kell, mert a fájdalom vállalása által lehet csak örömet tapasztalni. Egy Anya, aki életet ad érzi, érti és tudja ezt. Egy férfi csak sejti. Ez az lét rendje. A valódi szabadság pedig nem ennek tagadásában, hanem felismerésében nyerhető el. Akkor a fájdalom és az öröm mögött örökké ott lesz, ÉNünk VALÓsága és boldogsága. Szat – Csit – Ánanda. Ha pedig a lélek elfárad a kettősség élményében, bármikor visszatérhet az EGYetlen való, szenvedés és öröm feletti örökkéVALÓ tisztaságába, éberségébe, boldogságába, EGYsÉGébe.

## **22. Tudathatár**

A világból mindenki annyit lát, mint amit a saját hitrendszere a számára látni enged. Kevesek vállalják az ugrást a semmibe, pedig a szabadság csak így nyerhető el.

## **23. Ébredés**

A világot Isten álmodja, nem az ember. Az ember, Isten álmában képzei az álmodot valóságnak, míg őbenne az őt álmodó, fel nem ébred.

## 24. Éberség

Az Istent és isteneket, mennyet és poklot, kárhozatot és üdvösséget, fényt és sötétséget, világot, embert és minden létezőt álmodó *egyetemes elme* Forrása vagyok. Minden álmon, álom-valóságon, személyességen és szemÉJiségen túli, EGYetlen VALÓ vagyok. A tiszta Lét és Tudat boldogsága, mindenek örök teljessége EGYedül: ÉN VAGYOK.

## **25. Túl a vízen**

Az elme Forrásában pihen.

Örökké VALÓ a Lét Teljessége.

Vagyok A KI VAGYOK.

ÉN AZ VAGYOK.

A szavak kimerültek.

## Fogalomtár

Az írások pontosabb értelmezhetőségéhez szükséges metafizikai fogalmak jegyzéke:

### **Személyiség (a kis én):**

(latinul ego) – a szellemi-lelki lény emberi lényként való megtestesülésének azon része, mely által önmagát leszűkíti a materiális érzékek, érzékelés szintjére. A személyiség részei: a fizikai test, az érzélemtest (érzelmek), a mentális test (gondolatok). A személyiség feladata, hogy a végtelen isteni szellem-lélek a véges képzetében szerezhessen megtapasztalásokat, megéléseket. A személyiség működéséből kifolyólag önmaga létét kizárólagosan azonosítja magával az emberi lényvel. Az életösztönt, életföltétést, az alapvető pszichikus és mentális programok összességét ösztönszintű alapprogramokban hordozza, melyek önműködés szinten vannak jelen az emberi lény életében. A személyiség tudatosan az EGY-ÉNiség által kiválasztott életfeladathoz, életprogramhoz van rendelve, a szellem-lélek megtestesülését megelőzően.

### **EGY-ÉN, EGY-ÉNiség (a nagy, EGY és EGYetlen ÉN):**

Az EGY-ÉN, EGY-ÉNiség az örökkévaló, határtalan, végtelen, EGY és EGYetlen, mindentudó, mindenható, tökéletes és teljes, *személy feletti tiszta tudat* megjelölése, míg a SZEM-ÉJiség annak a mulandóságban testet öltő anyagtudatban korlátozódó, ha úgy tetszik „tükör által homályosan” látó, érzékelő része. (Az ego magyarul SZEM-ÉJiség (személyiség) nem azonos az EGY-ÉNiséggel.)

A magyar nyelvben az EGY-ÉN szavunk mély metafizikai szimbólumot hordoz. Az EGY azonos a Mindenséggel, a polarizálatlan értelemben vett Istennel, az ős ÉN pedig az isteni, örökkévaló, abszolút létező. Minden MÁS-ban, mint egyedi tudatrészben, az isteni EGY-ÉN nyilvánul meg.

### **i S T e N:**

Mindennemű létezés pozitív (tudat)pólusa\*. Hagyományos értelemben Isten a Teljesség, az Abszolútum megfelelője, de ez csak akkor elfogadható számunkra, ha Isten ellentétek feletti, EGY.

### **S á T á N:**

Mindennemű létezés negatív (tudat)pólusa\*.

(\* Isten – mint fogalom – a vaskori spiritualitásban az Abszolútum szinonimájává lett. Ez a nézőpont leegyszerűsítő és félrevezető, mert nem veszi figyelembe a létezés tisztán tudati természetének azon vonatkozását, hogy a Teljesség (Abszolútum) a polarizálatlan, végső VALÓ, amely mindent magában foglal, és MAGában, MAGából kibont. Ebben a tekintetben amit hagyományosan Istenként definiálnak a vallások és egyéb spirituális nézetek, annak van egy ellenpontja, melyet Sátánként, (démoniként) mint minden negatívum szimbólumaként jelenítenek meg, Istenen kívüli entitásnak, Isten „ellenfelének”, tagadásának. Jelen értekezésben a pontosabb fogalmi érthetőség végett Isten és Sátán ugyanazon tudati létezés két pólusaként értelmezendő, azon tudatpólusok szimbólumaként, amelyek minden tudati létezés meghatároznak a kettősség világában. Ezen tudati polaritás meghaladása nem más, mint a metafizikai értelemben vett ÉNmegvalósítás. A Teljességnek mind az isteni mind a sátáni tudatpólus egyaránt a része. A magyar nyelvben az STN anagramma – mint központi jelentésmag – olyan szakrális kód, amelynek a jelentése, minősége, irányultsága attól függ, hogy azt milyen magánhangzókkal egészítjük ki.)

### **EGY:**

Osztatlan, polarizálatlan VALÓ.

**MAG:**

EGY-ÉN-MAGunk mindenben és mindenkiben közös köz-ÉP-PONTja. (tudatcentruma)

**MÁS:**

A más, másolat, azon teremtett rész az EGY egészben, mely által minden létező EGYediségre tesz szert. Minden MÁS az EGY része, minden MÁS Tudat-MAGvában MAGában hordozza a Teremtő teljességét, mint rész az egészben. A MÁS a különbözőség, az elkülönülés megnyilvánult formája, MÁSSág nélkül ugyanis semmi sem létezhetne, mivel minden kizárólag EGYetlen EGY, differenciálatlan valóságként létezne. A MÁSSág is az EGYben jön létre, minden MÁSban az EGY nyilvánul meg, így minden MÁS az EGYben nem kizárólagosan, hanem párhuzamosan, EGYszerre létezik. EGY IS, MÁS IS. IS-IS. IS-TEN.

**EGY-MÁS:**

Egymás, az EGY MÁSa. (Mikor EGY-MÁSközt vagyunk akkor EGY-MÁSra nézünk, mikor MAGunk közt vagyunk akkor MAGunkra nézünk, mikor pedig MAGunkban vagyunk akkor MAGunkba tekinthetünk. Az EGY MAGa(unk) nyilvánul meg minden MÁSban – amelyek EGY-lényegűek – az EGY-MÁSai pedig végtelen sok személyiségben megtestesülve fejeződnek ki.)

**Teljesség:**

Fogalmilag érinthető, de lényegében meghatározhatatlan, EGY és EGYetlen VALÓ.

**Tudat:**

A tudat az emberi lény saját lényegiségét, létezését, egyediségét, önazonosságát magában foglaló, azt érzékelni, azzal azonosulni képes létező. A tudat azonosul az elme által létrehozott valósággal, a Lélek által pedig átérzi, átéli, megéli azt. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi én-tudat, és a minden létező személyes, egyedi én-tudatot magában foglaló, magában egyesítő de azt meghaladó, személy feletti EGYetemes Tudat. A kettő valójában EGY és ugyanazon lényegiség, az EGYetemes tudat az abszolút lét része, mely nem szeparált, az emberi lények egyedi, személyes én-tudata ennek az EGYetemes tudatnak az egyedi valóságokba bezárult részei.

**Elme:**

Az Elme az emberi lény által érzékelhető és megtapasztalható valóság teremtésének tisztán szellemi minőségű eszköze, mely magában foglalja mind az általa teremtett valóságot, mind a benne megélhető és szemlélhető valóságot. Az elme egyszerre teremtője saját valóságának és egyszerre szemlélője annak a tudat segítségével. Az elme képes úgynevezett belső – egyedi, individuális, egyéni – és közös, (kollektív) egyetemes valóság megkülönböztetésére. Az EGYből tekintve két ilyen, egymástól különálló és egymástól független valóság nincs, ez az elme valóságába bezárult tudat megélése csupán. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi elme, és a minden létező személyes, egyedi elme valóságát magában foglaló, magából kibontó, magában egyesítő EGYetemes Elme.

**Lélek:**

Az elme és a tudat valóságát érzelmi azonosulással átélni képes létező. A lélek intuitív módon, közvetlenül képes EGGYé válni minden létezés és létező Forrásával. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes (individuális) emberi lélek, és a minden létező személyes, egyedi lelket magában foglaló, magában egyesítő EGYetemes Lélek.

## A kiadványról

### A mű szerzője és kiadója

Fazekas József Tamás és a *transzmEnta* kiadó – 2019

© *Tudathatár* | Legfrissebb elektronikus változat: **2020-01-05**

### Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

- AZ ELMén TÚL
- Egy Bolond bölcselete
- Végtelen EGY (trilógia I.)
- EGY és EGYetlen (trilógia II.)
- Az ébredés metafizikája (trilógia III.)
- Reductio ad Absolutum
- A Sötétség tündöklése

### Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.